

Omraam Mikhaël Aïvanhov  
SPRE O CIVILIZAȚIE SOLARĂ

Articol I. Cap. 1 – Soarele, promotor al civilizației

Atunci când soarele răsare, el își răspândește lumina, căldura și viața, și această lumină, această căldură, această viață îi determină pe oameni să se trezească și să plece la lucru. Unii merg la birou, la uzină sau la câmp, alții își deschid prăvăliile. Copiii merg la școală. Străzile se umplu de strigăte, de oameni și mașini care circulă... Seara la apusul soarelui, prăvăliile se închid, oamenii pleacă de la birou, revin acasă și apoi... în pat! Soarele dă ritm vieții ființelor și tot el a fost inițiatorul culturii, al civilizației.

Ne întrebăm uneori cine este primul care i-a învățat pe oameni scrisul, agricultura, folosirea focului sau a anumitor unelte, și denumim pe cineva, dar în realitate la originea acestor descoperiri se află soarele. Veți spune că nu este posibil, că soarele nu este inteligent, că nu are creier să gândească, nici gură să vorbească. După părerea voastră, numai niște oameni neștiutori sunt inteligenți, iar cel datorită căruia întreaga viață este posibilă pe pământ nu este inteligent!...

Or, iată că soarele este primul care a adus omului cunoașterea. Cum? Este foarte simplu de înțeles. Noi putem privi obiectele, formele, relieful, culorile, distanțele, pentru că soarele ne oferă lumina sa. Datorită acestei lumini ne putem orienta, putem observa, compara, calcula. Nicio cunoaștere nu este posibilă în lipsa luminii. Ce putem cunoaște în întuneric? Nimic.

Dacă v-aș întreba acum cine a adus religia, unii care se cred mari filosofi îmi vor răspunde că frica, acea frică a oamenilor în fața forțelor dezlănțuite ale naturii. Nu, acesta este un punct de vedere foarte limitat. Soarele a creat religia: oferind căldura sa oamenilor, el a introdus în ei nevoia de a se dilata, de a iubi, de a adora. Iubirea nu poate exista în frig. Dar dacă încălziți pe cineva, el se va deschide, se va simți bine și va începe să iubească. Iată cum a apărut religia: datorită căldurii. Această religie poate fi la început numai iubire pentru un bărbat, o femeie sau chiar un animal: un câine, o pisică, un canar... Puțin contează, este un început. Într-o zi, aceasta iubire se va înălța până la Maestrul Universului, până la Dumnezeu.

În sfârșit, tot soarele a fost inițiatorul artei: fiindcă el a adus viața. Imediat ce o ființă posedă viața, ea dorește să se deplaseze, să acționeze, să se exprime, și iată apărând dansul, cântecul, pictura,

sculptura. Artă începe odată cu viața. Priviți copiii: ei se mișcă, strigă, mângălesc... Strigătul lor este un început de muzică; mângăliturile lor înfățișează un început de pictură; gălețele lor de nisip arată un început de sculptură; căsuțele lor reprezintă începutul arhitecturii; iar toate mișcările lor timide constituie începutul unui dans. Da, arta începe odată cu viața, iar viața vine din soare.

Cum ar putea crea ceva un artist dacă lumea ar fi aruncată în întuneric? De unde și-ar lua el modelele? Cine i-ar da ideea unor mișcări, a unor forme, a unor culori? Le-am spus unor pictori: „Pictați niște tablouri, dar cine v-a dat culorile? Le-ați fabricat voi? Nu. Ele au fost extrase prin intermediul mineralelor și vegetalelor, soarele v-a dat aceste culori, v-ați gândit oare la toate acestea?” Pictorii nu sunt niciodată recunoscători soarelui pentru că le-a dăruit culorile, și este foarte rar reprezentat în tablourile lor.

Soarele este deci inițiatorul științei, al religiei și artei, fiindcă a adus lumina, căldura și viața. totuși este ultimul pe care oamenii îl iubesc și respectă. Pământul și celelalte planete au ieșit din el, el le-a conceput. De aceea pământul conține aceleași elemente ca soarele, dar în stare solidă, condensată. Mineralele, metalele, pietrele prețioase, plantele, gazele, materiile subtile sau groase ce se află în sol, în apă, în aer și în planul eteric, provin din soare. De exemplu, aurul atât de apreciat de oameni, încât sunt capabili să comită crime pentru a-l obține, este o creație a soarelui... Așa cum pe pământ există niște uzine în care se produc tot felul de mărfuri și obiecte, sub pământ funcționează deopotrivă și niște uzine în care lucrează milioane de entități, și tocmai acestea fabrică aurul, condensând lumina solară.

Veți spune: „Dar cum poate să fie aurul o condensare a luminii solare?” Ca să fie mai clar, să luăm exemplul arborelui. Arborii, mai ales unii dintre ei, ca pinii, brazii, stejarii, nucii apar ca o materie foarte compactă și dură fiindcă putem construi cu ei niște case, niște vapoare etc... Arborele se naște din pământ și este considerat deci ca o formațiune a pământului. Ei bine, este o greșală: arborele este plămădit din lumina soarelui. Luați un arbore, oricât de mare, și ardeți-l: apar niște flăcări, o mare cantitate de flăcări, gaze în mai mică măsură, iar vaporii de apă și mai puțini; și în sfârșit pe pământ rămâne o mică cantitate de cenușă: iată ce rămâne pământului.

Arborele este alcătuit din pământ, apă, aer și foc, dar focul, razele soarelui sunt cele ce constituie cea mai mare parte din el. Un

arbore nu este deci pământ, ci lumină solară condensată. De altfel, dacă mergeți în anumite păduri, așa cum le-am văzut în India, Ceylon, Statele Unite, Canada sau Suedia veți putea constata că acești arbori, ce reprezintă miliarde de tone, nu au determinat scăderea nivelului solului; dacă ar fi extras din sol elementele ce îl compun, solul s-ar fi cufundat cu mai mulți zeci sau sute de metri. Iată încă o dovadă că arborele este o condensare a luminii solare. Iar dacă arborii reușesc să capteze și să materializeze astfel razele de soare, de ce anumite entități care lucrează sub pământ nu ar putea face la fel pentru a fabrica aurul?... Da, avem la ce reflecta.

Am cunoscut într-o zi pe cineva a cărui cea mai mare pasiune era să găsească aur. El și-a procurat tot felul de cărți despre comori, cât și despre practicile magice ce permit descoperirea sa. L-am lăsat o vreme fără să îi spun nimic (evident, el nu găsea nimic) și apoi l-am întrebat într-o zi: „De ce faceți ochi dulci femeii de serviciu, în loc să câștigați prietenia castelanei?” El s-a indignat: „Eu? Dar eu sunt căsătorit, nu fac ochi dulci nimănui!

— Știi foarte bine că sunteți căsătorit și sunteți un soț fidel, dar observ totuși că încercați să seduceți femeia de serviciu”.

El nu înțelegea încă, și atunci i-am explicat: „Iată, căutați aur, dar aurul nu este decât femeia de serviciu. Castelana este lumina soarelui a cărei condensare în străfundurile pământului a produs aurul. Iar atunci când castelana vede că, în loc să încercați să-i obțineți favorurile, privirile, surâsurile, îi urmăriți femeia de serviciu, ea se supără și vă închide ușa. De acum înainte, adresați-vă direct castelanei, luminii soarelui, încercați să o iubiți, să o înțelegeți, să îi atrageți binecuvântările și într-o zi sau alta va veni și aurul. De ce să nu vă adresați atât de sus? Dacă sunteți prietenul regelui, toți supușii săi vă vor respecta. Dar dacă ați câștigat doar prietenia portarului, veți rămâne cu portarul, ceilalți nu vă vor cunoaște”. El a rămas stupefiat: „Am înțeles”, a spus el. Dar nu cred, fiindcă el a continuat să arunce niște ocheade femeii de serviciu.

Nu numai aurul este o condensare a luminii solare, ci și cărbunele, petrolul, lemnul și toate materialele din care se fabrică diferite obiecte. Tot ceea ce este confecționat de industrie, chiar și hainele ce le purtăm, soarele le-a produs. Întreaga economie este bazată pe produsele soarelui, dar noi îl uităm pe soare. Îl neglijăm pe alergând după niște învelișuri, după niște coji, după zgura creațiilor

sale. Există deci ceva greșit în înțelegerea oamenilor, și aici se află originea celor mai mari necazuri, fiindcă atunci când părăsesc esențialul pentru ceva secundar, centrul în favoarea periferiei, nu pot decât să își spargă capul, ceea ce de fapt se întâmplă. De aceea, ei trebuie acum să redea întâietate celui care este cauza tuturor lucrurilor: soarele. Situația se va îndrepta mai întâi în mintea lor, apoi societate, și totul va merge mai bine. Veți spune: „Dar cum această modalitate de a considera soarele poate avea asemenea consecințe? Nu este decât un detaliu”. Da, pare un detaliu, dar odată cu trecerea timpului, această inversare de valori a antrenat niște consecințe extrem de grave și complicate în toate domeniile vieții.

Este suficient să reflectăm puțin pentru a înțelege că soarele se află la originea a tot ce există pe pământul nostru. Cereți-i să vă explice cum a meditat și a lucrat pentru a-i face pe oameni să trăiască, cum a pregătit niște condiții prielnice de atmosferă, de temperatură... cum a dozat lumina și căldura pentru ca viața să apară. Mai întâi au fost vegetalele, apoi peștii, păsările, mamiferele, și în sfârșit oamenii. Soarele a pregătit totul pentru a se naște o cultură și o civilizație. Tot soarele a fost primul agronom, pentru că de el depinde repartiziția vegetației, dar și creșterea și înflorirea ei. El determină sărăcia sau bogăția, foametea sau belșugul.

Când am ajuns în Franța în anul 1937, eu spuneam că în viitor omenirea nu va folosi nici lemnul, nici cărbunele, nici petrolul pentru producerea energiei, ci doar razele solare. Evident, la acea epocă nu m-a crezut nimeni, dar acum încep să îmi dea dreptate, fiindcă din ce în ce mai mult își dau seama că sursele de energie folosite în prezent vor fi curând epuizate și vom fi obligați să ne orientăm spre energiile naturii, mai subtile, care sunt inepuizabile. În viitor datorită energiilor solare vom avea lumină, ne vom încălzi, vom călători... Ne vom hrăni chiar din lumina soarelui.

Oamenii nu ar fi putut niciodată exista, acționa, lucra, fără viața soarelui. Ei nu ar fi putut niciodată trăii niște senzații fără căldura sa. Ei nu ar fi putut niciodată vedea fără lumina sa, și nu numai să nu vadă, dar nici să înțeleagă, deoarece înțelegerea nu este altceva decât o viziune superioară în domeniul intelectual. Cât despre căldură, ea a declanșat tot ce aparține domeniului inimii: contactele, schimburile, iubirea, prietenia. Ea se găsește la originea căsătoriei, a familiei, a societății și a tuturor formelor de colectivitate. Dacă sunteți reci,

oamenii nu vă iubesc, de îndepărtează, dar dacă sunteți călduroși, ei vin să se încălzească lângă voi și vă sunt recunoscători pentru căldura ce le-o oferiți. Căldura este cea care apropie ființele, cea care le dă capacitatea de a simți, de a se emoționa, de a se încânta, de a se ruga... căldura soarelui se află deci la originea moralei și a religiei.

Desigur, dacă spuneți aceasta creștinilor, ei se vor indigna, fiindcă nu văd importanța soarelui: pentru ei esențialul este slujba. Atunci eu îi întreb: „Dar dacă soarele nu ar exista, cum s-ar desfășura slujba? Cine ar putea rosti slujba în întuneric și frig? Unde am găsi pâinea și vinul împărtășaniei?” Eu nu doresc să diminuez importanța slujbei, vă voi spune chiar deschis că despre acest subiect eu cunosc mai multe lucruri decât majoritatea preoților. Ei au învățat să rostească slujba, dar nu cunosc sensul ei profund, magic. Eu îl cunosc, de aceea am pentru slujbă un respect mult mai mare decât creștinii înșiși. Și totuși, eu îi întreb: „Cine ar rosti slujba în lipsa soarelui?... Cine ar asista la aceasta slujbă” Vedeți că ei nu judecă deloc.

Dacă v-aș spune acum că lumina soarelui lucrând asupra corpului nostru fizic a format ochii, nu m-ați crede. Și totuși, este adevărat, soarele a creat ochii noștri. De ce? Ca să fim văzuți... Iar prin căldura sa, el a lucrat asupra corpului nostru pentru a crea organele simțului: inima, gura, și mai ales pielea, pipăitul. El a considerat că sensibilitatea față de lumina trebuia limitată numai la ochi, în timp ce căldura trebuia să fie simțită pe întreaga suprafață a corpului. Iată diferența... Este interesant, nu-i așa?

Soarele conduce totul în univers; el este ca un dirijor, ca un rege așezat pe tronul său. Când ia o hotărâre, el dă numai un semnal și toate spiritele pe care le-a trimis aici pe pământ, sau pe alte planete, se grăbesc să îndeplinească ordinele: ele modifică ceva în atmosferă, în curenții electromagnetici, și apar astfel tot felul de variații în regnurile vegetal, animal, uman, în domeniile biologic, psihologic, economic, social. Tot ce se întâmplă pe pământ este comandat de soare; erupțiile sau petele solare nu sunt altceva decât niște semne ce le da unei întregi ierarhii de inteligențe însărcinate să îi execute ordinele.

Știința îmi va accepta într-o bună zi ideile, este imposibil să nu ajungă aici. De aceea eu le spun acum savanților: „Lăsați deoparte tot ce studiați în laboratoare și ocupați-vă de soare. Totul se află în soare: sănătatea, bogăția și fericirea omenirii”. Veți spune că anumiți astronomi și fizicieni studiază soarele... Da, eu știu, sunt la curent cu

unele cercetări făcute de savanții din toate țările, în special din Statele Unite și Rusia. Dar când reproșez științei că nu se ocupă de soare, vreau să spun că ea nu a studiat încă cu adevărat ce reprezintă lumina solară, și mai ales cum poate lucra omul cu ea, făcând-o să pătrundă în el pentru a se purifica, a se întări, a se regenera. Fiindcă razele soarelui care pătrund în străfundurile oceanelor (ceea ce permite anumitor pești înzestrați să capteze și să difuzeze lumina) pot să pătrundă deopotrivă în noi, și dacă știm cum să le primim, ele pot pune în mișcare anumiți centri, să aprindă anumite lămpi ce există în noi de o veșnicie. Eu v-am mai spus, razele soarelui sunt pentru mine ca niște mici vagoane de provizii, adică niște elemente de energie din care omul poate extrage cât vrea pentru împlinirea sa fizică și psihică. Tot ceea ce omul are nevoie se găsește în lumină. Iată un domeniu imens de explorat...

## Articol II. Cap. 2 – Surya-yoga

### I.

Actualmente se vorbește mult despre yoga. V-am spus și eu câteva cuvinte prezentându-vă diferitele tipuri de yoga existente care vin mai ales din India și Tibet, dar și din China, Japonia... Fiindcă toate religiile au yoga lor, chiar și creștinismul. Da, creștinii au practicat mereu adorația, rugăciunea, venerația, iubirea față de Creator, acesta fiind aspectul predominant al religiei creștine. În India, se numește Bhakti-yoga, yoga devoțiunii, a adorației, a iubirii spirituale. Numai că această yoga convine anumitor temperamente, nu altora care au calități și înzestrări diferite și au nevoie de alte posibilități de manifestare. Căile care duc la Domnul sunt numeroase. Creștinii s-au limitat la o singură cale, care este de altfel minunată, nu trebuie să o criticăm, dar hindușii sunt mai bogați, ei au dat multe alte metode.

Pentru cei care sunt înclinați mai mult spre studiu, spre cugetare, spre lucrarea gândului, ei au dat Juana-yoga, yoga cunoașterii, astfel ca ei să îl găsească pe Domnul prin concentrarea gândului.

Unii nu sunt atrași nici de filosofie, nici de misticism, dar au o voință puternică, niște energii de consumat, un mare devotament; ei doresc să lucreze și să îi slujească pe ceilalți. Karma-yoga este făcută pentru ei, adică yoga faptelor, a sarcinilor de îndeplinit fără a aștepta o plată sau recompensă. Karma-yoga este yoga acțiunii gratuite și dezinteresate.

Pentru cei care doresc să domine, să-și stăpânească instinctele, impulsivitățile, există Raja-yoga: prin concentrare și stăpânire de sine ei reușesc deopotrivă să atingă Divinitatea, topindu-se în Ea, devenind niște „regi” (este sensul cuvântului „raja”) ai propriului regat.

Kriya-yoga este yoga luminii: să te gândești la lumina, să o cunoști, să o înțelegi, să te înconjori de culori, să le introduci în tine însuși și să le proiectezi în jurul tău: este o lucrare minunată.

Hatha-yoga este făcută pentru cei cărora le plac exercițiile fizice, luând tot felul de posturi, de „asane” așa cum se numesc: îndoiri, răsuciri, încolăcirii ale corpului, așezarea picioarelor în jurul capului etc... Aceste exerciții, bazate evident pe cunoașterea precisă a centrilor ce se declanșează luând o anumită postura, cer multă voință și perseverență. Hatha-yoga este yoga cea mai răspândită în Occident, dar sărmanii occidentali nu au temperamentul și constituția orientalilor, și nici condițiile de calm și liniște pentru a o practica, și mulți ajung să se dezechilibreze fizic și psihic. Am întâlnit mulți oameni care mi-au mărturisit că au abandonat practica Hatha-yoga fiindcă au simțit că se dezechilibrează! Trebuie să fii foarte prudent și eu nu am sfătuit niciodată pe occidentali să practice acest tip de yoga.

Agni-yoga este yoga focului: să te gândești la foc, să lucrezi cu focul, să trezești focul. Deoarece focul se află la originea creației, Agni-yoga este încă o cale care duce spre Creator.

Sabda-yoga, yoga Cuvântului Divin, constă în pronunțarea anumitor formule – sau mantră – la un moment dat, de un anumit număr de ori, cu o anumită intensitate... Cuvântul este o putere și cel care știe să acționeze cu această putere, obține niște rezultate importante.

Aș dori să vă vorbesc acum despre o yoga care le depășește pe toate celelalte: yoga soarelui. A fost practică în trecut de numeroase popoare, dar în zilele noastre a fost abandonată, mai ales în Occident. Fiindcă în limba sanscrită la soare se spune „surya”, eu i-am dat numele de „Surya-yoga”. Este yoga mea preferată deoarece reunește și rezumă toate celelalte feluri de yoga. Da, de ce să nu reunim toate tipurile de yoga într-una singură?...

Discipolul Fraternității Albe Universale nu poate să rămână o ființă limitată, el trebuie să se dezvolte în toate domeniile. El trebuie să acționeze cu un total dezinteres: este Karma-yoga. El trebuie să îl caute pe Dumnezeu, să îl iubească, să îl adore, este Bhakti-yoga. El trebuie să

mediteze, să se concentreze pentru a reuși să se stăpânească, să domine tot acest popor al celulelor sale: este Raja-yoga. Atunci când este așezat pentru meditație sau execută mișcările gimnasticii noastre sau cele ale paneuritmiei, este, dacă vreți, Hatha-yoga! El proiectează lumină și culori, se înconjură de o aură luminoasă, este Kriya-yoga. El se concentrează asupra focului și îi dă posibilitatea de a arde în el toate impuritățile sale: este Agni-yoga. El veghează fără încetare să-și stăpânească cuvântul, adică să nu pronunțe niște cuvinte negative ce pot provoca îndoială sau descurajare altora, și se străduiește dimpotrivă să devină un creator al noii vieți: este Sabda-yoga. În sfârșit, el se concentrează asupra soarelui, îl iubește, îl caută, îl consideră ca o poartă deschisă spre Cer, ca manifestarea lui Hristos, reprezentantul Domnului, este Surya-yoga (Pentru a fixa imediat ideile, se poate spune că Surya-Yoga este un ansamblu de exerciții spirituale ce pot fi practicate asistând dimineața la răsăritul soarelui. Perioada favorabilă pentru practicarea acestor exerciții este cuprinsă între începutul primăverii și sfârșitul verii.). Discipolul care o practică nu respinge niciun alt fel de yoga, dimpotrivă, și devine o ființă completă, trăiește în împlinire.

Eu vă arăt noul model de omenire ce se creează în Fraternitatea Albă Universală: niște ființe al căror ideal este de a-și dezvolta toate calitățile și virtuțile. Pentru că în Surya-yoga este cuprinsă adorația, înțelepciunea, puterea, de asemenea puritatea, activitatea, devotamentul, lumina, totodată și focul sacru al iubirii divine. Iată de ce este important să cunoașteți toate binecuvântările ce le veți primi asistând dimineața la răsăritul soarelui.

Practicând Surya-yoga, vă legați de puterea ce conduce și însuflețește toate planetele sistemului solar, soarele, și veți obține neapărat niște rezultate. Iată de ce vă pot spune că toate aceste feluri de yoga, ce erau considerate în trecut ca minunate și care sunt încă minunate, vor ceda locul Suriei-yoga ce le depășește pe toate, fiindcă prin intermediul soarelui lucrăm cu Dumnezeu însuși. Vă voi spune chiar că soarele mi-a revelat ceea ce nimeni nu a putut să mă învețe, fiindcă nicio carte nu vă poate oferi ceea ce vă va oferi soarele dacă învățați să aveți cu el niște relații corecte.

Pentru moment, nu ați reușit încă să intrați în contact cu soarele; el este la locul său, dar voi nu aveți nicio legătură cu el. Vă mulțumiți să îl priviți, să constatați ca strălucește mai puternic sau este



mai șters decât în ajun, dar nu în acest fel puteți intra în legătură cu soarele. Pentru ca legăturile să se stabilească, trebuie să învățați să îl priviți în mod conștient: atunci vor începe să circule între el și voi unde ce vor crea niște forme, niște culori, o lume nouă; veți atrage niște forțe, niște creaturi inteligente care vor veni să danseze, să se scalde în această frumusețe, în acest dialog, în această conversație ce se continuă între soare și voi...

Desigur, aceasta nu se face atât de ușor. Ca să primiți toate binecuvântările soarelui trebuie să vă pregătiți. Ce înseamnă „a te pregăti”? Ei bine, să presupunem că doriți să asistați la răsăritul soarelui, dar în ajun sau cu o zi înainte ați trăit în pasiuni, în certuri etc. Desigur, în acest caz nu sunteți pregătiți: la răsăritul soarelui veți fi năpădiți de amintirea tuturor acestor stări haotice ce le-ați trăit, și deși soarele se află în fața voastră, nu îl veți simți.

Trebuie deci să vă pregătiți din ajun: să nu mâncați prea mult, să nu vă culcați prea târziu, să nu faceți nimic ce v-ar preocupa sau tulbura dimineața, ci să fiți liberi, cu gândul liber și inima în pace, fără să aveți nimic de reglat, de regretat sau de reparat. Este foarte important. În aceasta liniște începeți încet, calm, să meditați, fără să vă concentrați neapărat imediat asupra soarelui. Aruncați mai întâi o privire în forul vostru interior pentru a vedea în ce stare se găsesc „locuitorii” voștri, iar dacă este zgomot, se face curățenie, încercați să îi domoliți și să echilibrați situația, fiindcă numai după ce ați reușit să vă degajați, instalând în voi înșivă armonia și pacea, vă veți putea proiecta spre soare, imaginându-l ca o lume mirifică, populată de creaturi perfecte, de ființe luminoase care trăiesc în inteligența sublimă, în iubirea absolută, în puritatea absolută, gândindu-vă că acolo sus domnesc o ordine, o cultură, o civilizație ce depășesc orice imaginație...

De altfel, dacă v-aș spune ca fără să vă dați seama vă aflați deja în soare? Nu o simțiți, dar există o mică parte din voi, un element foarte, foarte subtil care locuiește în soare. Știința nu a ajuns încă să studieze cu adevărat omul, nu știe tot ce reprezintă el ca imensitate, bogăție și profunzime. Ceea ce se observă din el, corpul său fizic, nu este încă el. Omul posedă alte corpuri (astral, mental, cauzal, budic și atmic) ce sunt alcătuite dintr-o materie din ce în ce mai subtilă.

Acest lucru este adevărat și pentru pământ: pământul nu este numai ce se vede din el; în jurul său există o atmosferă ce se înalță

până la mai multe zeci de kilometri, pe care știința a împărțit-o în diferite straturi, fiecare cu denumirea sa. Dar ceea ce știința nu cunoaște este că în aceste straturi se află o infinitate de elemente, de entități, și că dincolo de atmosferă pământul mai posedă un corp eteric ce ajunge până la soare, atinge soarele... Deci corpul eteric al pământului se unește cu acel corp eteric al soarelui; fiindcă soarele posedă și el un corp eteric ce se întinde dincolo de sfera sa, până la pământ și chiar mai departe, până la alte planete. De aceea soarele și pământul se ating, ele s-au contopit deja.

Și cum omul este zămislit după imaginea universului, posedă și el un corp subtil ce se va alătura soarelui... Din punct de vedere al laturii sale superioare dar el nu-și dă seama deoarece conștiința sa este limitată la lumea fizică.

Ceea ce vă spun aici vi se pare de necrezut, dar iată totuși niște adevăruri de cunoscut și de aprofundat. Atunci când omul începe să studieze la Școala Divină a Fraternității Albe Universale, el se îndepărtează în mod progresiv de această regiune limitată a conștiinței absolut senzoriale a lumii fizice către o regiune superioară care este cea a supraconștiinței. Această regiune a supraconștiinței este imensă, ea are mii de grade ce trebuie parcurse până când vom simți că suntem deja niște locuitori ai soarelui, că existăm deja în soare.

Această parte din noi înșine, această entitate care locuiește în soare este Eul nostru Superior. Eul nostru Superior nu locuiește în corpul nostru fizic, altminteri ar înfăptui niște minuni. El vine din când în când în contact cu creierul nostru, dar cum creierul nu este încă pregătit să se pună la unison cu el, nici să îi suporte vibrațiile, Eul Superior lucrează asupra creierului, îl pregătește, iar în ziua în care creierul va fi capabil să îl găzduiască, Eul Superior se va instala în om.

Eul nostru Superior nu este altceva decât Dumnezeu însuși, o parte din Dumnezeu; de aceea, în regiunile superioare, noi suntem Dumnezeu însuși, fiindcă nu există nimic în afara Domnului. Dumnezeu se manifestă prin creație și creaturi, iar noi suntem o parcelă din El, nu existăm separat de El. Adevărata iluzie este să ne închipuim separați. Când înțelepții vorbesc despre maya, iluzia, ei nu se referă la lumea materială: lumea nu este o maya, eul nostru inferior este o maya fiindcă ne dă iluzia de a exista ca niște ființe separate de Divinitate. Lumea este o realitate, materia de asemenea; iluzia, eu vă repet, vine din eul nostru inferior care ne împinge mereu să ne

considerăm ca niște ființe separate.

Atât timp cât trăim foarte jos, la nivelul eului nostru inferior, ne înșelăm, ne aflăm în iluzie, nu putem simți această viața unică, această viață universală, această Ființă Cosmică care se află peste tot; eul nostru inferior ne împiedică să o simțim și să o înțelegem. De aceea lucrarea pe care o efectuăm dimineța cu soarele, prin meditații și rugăciuni, are ca scop să restabilească legătura, să construiască o punte între eul inferior și Eul Superior care se găsește în soare.

Atât timp cât veți fi influențați de filosofia mecanicistă, atât timp cât veți gândi ca soarele nu poate nici să vă vorbească, nici să vă ajute, vă veți bloca calea evoluției. Trebuie să înțelegeți că totul este viu, că o inteligență se exprimă prin tot ceea ce vedem, că soarele este o inteligență, o viață, o lumină vie... Atunci, dintr-odată el va începe să vă vorbească. Dacă el mi-a revelat deja multe lucruri, este pentru că eu îl consider exact ce este, adică un spirit extrem de înalt, de frumos, de mare, de inteligent... încât totul pălește alături de el! Încercați să îi puneți niște întrebări și veți vedea că vă va răspunde. Poate că nu veți fi în stare să îi descifrați imediat răspunsul, dar el se va prezenta, mai devreme sau mai târziu, pe ecranul vostru, în mintea voastră. Soarele trimite imediat răspunsurile, aidoma aparatelor electronice. Depinde de om să se dezvolte suficient pentru a le capta de îndată.

## II.

Așa cum cunoașteți, știința a descoperit de câțiva zeci de ani existența undelor care străbat spațiul. Această descoperire a stat la originea radioului, a televiziunii, a telefonului, a radarului etc... întreaga problemă constând în a reuși construirea aparatelor capabile să capteze undele sau să le emită.

Dar de ce să lăsăm știința sau tehnica să exploateze singure această descoperire? Spațiul nu este străbătut numai de niște unde ce ne permit să telefonăm sau să urmărim un program de radio sau televiziune... Alte unde, mult mai subtile încă, îl străbat și trebuie să învățăm deopotrivă să le captăm, dispunem de aceste mijloace. Domnul a plasat în om niște aparate ce îi permit să primească undele trimise de soare, de stele și de toate ființele evolute care locuiesc spațiul. Dar în loc să primească aceste mesaje, în loc să capteze acești curenți extrăgând din ei tot ce au nevoie pentru ameliorarea sănătății sau a înțelegerii lucrurilor, oamenii sunt cu mintea aiurea, sunt brânzați la alte „posturi”, posturile Infernului ce îi fac să audă numai

zgomotul certurilor, al scandalurilor. Trebuie deci să învățați să schimbați postul, și aceasta o puteți face la răsăritul soarelui.

În fiecare dimineață când ajungeți pe Stâncă (La Bonfin, locul congreselor de primăvară și vară, o culme stâncoasă unde Fraternitatea se reunește pentru a asista la răsăritul soarelui.), gândiți-vă că puteți capta aceste unde pe care soarele vi le trimite. În loc să vă rumegați de fiecare dată geloziiile și problemele prost rezolvate, gândiți-vă să vă brânșați la posturile celeste, altminteri veți rămâne mereu niște sărmani nefericiți care nu văd niciun profit în contemplarea răsăritului de soare.

De altfel, eu știu foarte bine că unii se întreabă: „De ce să urc dimineața pe Stâncă? Aceasta nu-mi aduce nimic”. În realitate, totul depinde de modul în care ei pun problema. Dacă și-ar fi spus cu onestitate: „Eu întâmpin numai probleme și greutăți în viață, mă simt încolțit...” și ar fi mers dimineața în fața soarelui etalând toate aceste probleme pentru a le găsi o soluție, poate că tocmai în acest fel ar reuși să le rezolve. Da, dimineața, la răsăritul soarelui, gândiți-vă la toate greutățile voastre, iar soarele, care vă vede și el, va spune: „Iată un sărman nefericit, haide să-l luminăm, să-l ajutăm”. Cum poate soarele să vă ajute? Tocmai prin undele sale luminoase.

Nimeni nu are dreptul să se pronunțe asupra oricărui subiect atât timp cât conștiința sa nu s-a trezit, fiindcă în aceste condiții se înșală. De aceea, eu v-am repetat de mii de ori ca, pentru a asista la răsăritul soarelui, trebuie să vă pregătiți încă din ajun, să adormiți cu gândurile, cu sentimentele cele mai frumoase. Astfel, în timpul nopții pregătiți terenul, iar a doua zi vă înfățișați în fața soarelui treji, bine dispuși, gândind: „Cerul vorbește, îngerii vorbesc, ei ne trimit niște mesaje. Îți mulțumesc, Doamne. Eu pot să dobândesc astăzi puțin mai multă sănătate, înțelepciune, iubire”. Dacă ați putea capta măcar câteva unde, ați auzi toate aceste entități celeste vorbindu-vă despre viitorul vostru, despre bogățiile ce le posedați, despre viața pe care o veți trăi când conștiința voastră se va trezi. Da, Cerul vă vorbește, el vă cântă... Cum ați mai putea spune apoi ca nu s-a întâmplat nimic?

Soarele trebuie să fie primul spre care să ne îndreptăm privirile dimineața, pentru că astfel ne va influența benefic întreaga zi. Acum nu acordăm aproape nicio importanță acestor lucruri și ne înșelăm. Nu este lipsit de semnificație faptul că, ieșind dimineața din casă, întâlniți o anumită persoană, fiindcă anumite persoane vă aduc fericirea,

reușita, iar altele necazul, insuccesul.

Când mă aflu încă în Bulgaria – desigur, înainte de al doilea război mondial – exista un obicei foarte drăguț, foarte emoționant: în dimineața Noului An, copiii erau trimiși să ureze „La mulți ani” pe străzi și în casele vecinilor, deoarece copiii sunt puri și se crede că ei aduc numai lucruri bune. Fiecare copil avea o crenguță de pom de care erau agățate uneori niște panglici; cu această crenguță ei trebuiau să atingă persoanele urându-le de bine, sănătate, succes, recolte îmbelșugate... Li se mulțumea oferindu-li-se fructe, bomboane, brișe, de aceea copiii purtau un sac la fel de mare ca ei pentru a putea pune toate acestea.

Am participat și eu când eram mic la o astfel de ceremonie prin vecini, însoțit de crenguța mea. Nu știu cum își închipuiau oamenii că le puteam aduce niște binecuvântări, dar existau multe familii care îi cereau mamei mele să mă trimită foarte devreme dimineața, înaintea altora. Ea mă trezea, mă îmbrăca... dar mie nu-mi plăcea deloc fiindcă îmi era somn și trebuia să ies în frig, în zăpadă – știți că iernile în munții din Macedonia nu sunt ca iernile pe Coasta de Azur! Dar plecam totuși pe jumătate adormit și intram prin case pentru a atinge întreaga familie cu crenguța mea și mormăiam niște cuvinte ce le învățasem pe de rost și al căror sens nici măcar nu îl cunoșteam. Era totuși un obicei foarte frumos.

Același lucru este valabil și pentru soare. El trebuie să fie primul care să vă salute și să vă spună „bună dimineața”, și toate treburile voastre vor merge bine. De aceea este foarte important să vă pregătiți din ajun, gândindu-vă că mâine vă veți afla în fața celui mai bun servitor al Domnului, că vă veți putea impregna din lumina, căldura, viața sa. Încercați să vă lăsați deoparte grijile, chinurile, ca să vă puneți cu totul la dispoziția lumii divine, să comunicați cu forțele benefice ce se găsesc în voi, în jurul vostru...

Priviți câți oameni pot comunica între ei când au fost inventate undele radio! Chiar și cei aflați în pericol pe un vas, într-un avion, pe un munte sau într-o peșteră pot cere ajutor. Radioul și televiziunea ne trimit zilnic mesaje din lumea întreagă... Este foarte bine, dar de ce să rămânem mereu în comunicare cu niște oameni care ne fac să auzim numai niște strigăte, niște revendicări, niște revolte, niște amenințări? Trebuie să folosim aparatele pe care Domnul ni le-a dat pentru a comunica cu soarele, cu ființele care ne sunt superioare,

armonizându-ne cu lungimile lor de undă, pătrunzând în aura lor, în fericirea lor, în lumina și pacea lor, și de îndată ce ne-am întărit lângă ei ne putem permite să intrăm în legătură cu sărmanii oameni.

Unii sunt pe cale să gândească: „Când se va termina aceasta? Ne vorbiți despre soare, și în acest timp el ne arde pe cap”. Ei bine, cu atât mai bine, veți fi copti, gata să fiți mâncați! Fiindcă există spirite inteligente care sunt ca niște grădinari: își vizitează grădina, livada, pentru a culege fructe și a se distra. Ele spun: „Oh, acest pepene galben, acest pepene roșu, această piersică... ce fructe minunate!” Da, atunci când văd o ființă care se trezește în sfârșit la viața spirituală, ele se ocupă de ea desfătându-se cu tot ce strălucește și emană luminos din ea. Astfel sunt vizitați de grădinarii Cerului toate femeile și toți bărbații. Cineva va spune: „Dar eu nu am nimic de dat, eu nu sunt o livadă, cum se poate căuta ceva la mine?” În realitate există mereu un element folositor de extras... chiar și din plantele veninoase, pentru fabricarea unor medicamente!

Dacă voi continua să vă vorbesc acum despre acest subiect, nu voi mai termina fiindcă este o problemă dintre cele mai pasionante. Oamenii nu au habar că sunt vizitați de niște creaturi din cealaltă lume, chiar și tinerele fete și băieții sunt vizitați de acestea, fiindcă sunt toți ca niște laboratoare pline de elemente chimice. Dar nu a venit momentul să continuăm acest subiect. Eu aștept cel puțin ca problemele elementare să fie puse la punct, altminteri nu veți asimila niște chestiuni mai importante. Când observ că nu știți să fiți încă vigilenți pentru răsăritul de soare, eu nu vreau să vă duc în niște domenii unde cea mai înaltă stăpânire a gândului și a energiilor sale este necesară.

Mai mult decât în alte domenii, în viața spirituală este periculos să vrei să sari niște etape. Dacă va-și spune: „Iată un talisman datorită căruia veți putea chema spiritele”, cum sunteți încă atât de slabi și neexperimentați, veți fi striviți. Ce bine va-și fi făcut? Veți fi pregătiți atunci când veți lua în considerare toate aceste subiecte pe care pentru moment le considerați nesemnificative și lipsite de importanță. Aș dori, nu este interesant, dar aceasta vă va salva viața; în timp ce, ceea ce vă interesează vă va aduce toate necazurile dacă vi se va da prematur.

### III.

În fiecare an, când vine primăvara, soarele încălzește pământul

și semințele cuibărite în sol, calme, simt că soarele le mângâie, le cheamă, le face niște invitații, și atunci ele se trezesc și își încep lucrarea. „Oh, oh, veți replica, ce ne tot povestiți? Încolțirea, creșterea sunt niște mecanisme automate și inconștiente la plante...” Știu, dar există totuși în plantă o viață somnolentă ce se pune în mișcare în fiecare primăvară la chemarea soarelui: toate semințele încolțesc, se dezvoltă, iar oamenii se bucură știind că vor culege fructe și vor putea trăi.

Sunteți dezamăgiți și vă gândiți ca știți aceasta de multă vreme. Nu mă îndoiesc că ați ști tot ce vă spun, dar vi le spun totuși pentru a vă arăta ca nu ați înțeles bine această problemă. Știți, știți, dar nu ați înțeles. Cunoașterea și înțelegerea sunt două lucruri diferite. Se știe, dar ce a dat până acum această formidabilă cunoaștere? Nimic. Dacă ați fi înțeles, ați fi văzut că posedați și niște semințe pe care trebuie să le faceți să se dezvolte.

În sufletul, spiritul, inima, intelectul și corpul fizic al oamenilor, Creatorul a depus niște semințe (niște înzestrări, niște virtuți, niște puteri magice, toate splendorile) pe care numai lumina și căldura soarelui spiritual le pot trezi și face să crească. Dacă mergem primăvara și vara să privim răsăritul soarelui – soarele care este cea mai bună imagine a Divinității – este pentru a oferi semințelor noastre cele mai bune condiții de creștere și împlinire. Cât despre cei care își închipuie că sunt atât de inteligenți și savanți să disprețuiască această practică, ei bine, semințele divine vor rămâne înmormântate pe veșnicie.

Expuneți-vă deci în fiecare dimineață razelor de soare, toate semințele voastre vor începe să crească și veți deveni o grădină plină de fructe gustoase. Fructele care nu sunt expuse la soare rămân verzi, acre, acide, în timp ce expuse la soare devin colorate, dulci, gustoase. Toată lumea știe aceasta, dar nimeni nu a observat că este adevărat și în cazul ființei umane. Desigur, mulți oameni se expun la soare pe plaje, dar după-amiaza, într-un moment în care influențele razelor sale nu mai sunt benefice și devin chiar nocive.

Dimineața foarte devreme trebuie să vă expuneți razelor de soare lăsându-le să-și îndeplinească lucrarea. Veți simți atunci cum se nasc în voi mici muguri, mici mlădițe... Desigur, trebuie apoi să le udați, fiindcă altfel se vor usca. Soarele dă lumina și căldura, dar nu poate uda plantele: el are nevoie deci de o colaboratoare, apa, iar

această colaboratoare se află în noi. Da, soarele efectuează o parte din lucrare și noi trebuie să o facem pe cealaltă: trebuie să udăm plantele încălzite de soare. Cu ce apă? Cu iubirea noastră, cu credința noastră, cu încrederea noastră, cu voința noastră... Trebuie să dăm o mână de ajutor soarelui! Dacă îl lăsați să vă încălzească fără să participați la lucrare, nu vor exista prea mari rezultate; ceea ce el a făcut să crească se va usca.

Cum să participăm la această lucrare?... Ei bine, când vă aflați sub influența razelor de soare, trebuie să fiți activi ca el, adică să meditați, să contemplați, să vă rugați, să mulțumiți Domnului sau să roștiți câteva cuvinte pozitive, luminoase. Veți uda astfel aceste mici mlădițe cu inima voastră, cu iubirea voastră, și totul se află pe un drum bun. Învățați să deveniți cultivatorii pământului vostru!

### Articol III. Cap. 3 – Căutarea centrului

#### I.

Tot ce există pe pământ, a existat mai întâi în stare eterică în soare. Pentru a înțelege această idee trebuie să știm că elementele s-au format printr-o condensare succesivă. La început a fost focul. Focul a emanat din el o substanță mai densă, aerul, care la rândul său a emanat apa. La rândul ei, apa, descotorosindu-se de elementele sale cele mai dense, a format pământul (există de altfel acum dovezile științifice că viața pe pământ a apărut din apă). Fiecare element este o condensare a unui alt element mai subtil: aerul din foc, apa din aer, pământul din apă. Dar dincolo de focul pe care îl cunoaștem există un alt foc, lumina soarelui, care este adevărata origine a tuturor lucrurilor.

Veți întreba: „Ce s-a întâmplat pentru ca toate aceste elemente să se condenseze?” A fost suficient ca ele să iasă din centru, din soare. Atunci când elementele conținute în soare s-au îndepărtat spre periferie, ele s-au condensat, au devenit opace, grele... Este ceea ce s-a întâmplat și cu omul: îndepărtându-se de centru, de sânul Domnului, el s-a îngreunat, s-a îngreunat, iar acum, pentru a-și regăsi puritatea și lumina, trebuie să se reîntoarcă spre centru. Veți vedea imediat cum prescripțiile tuturor religiilor se vor regăsi în această căutare a centrului, sau dacă preferați, în mod simbolic, a soarelui.

Cu ani un urmă, exista aproape de Saint-Cloud un parc de distracții numit Luna-Park. M-am dus și eu într-o zi să îl vizitez. Nu o să vă povestesc tot ce exista acolo pentru amuzamentul publicului. Vă voi spune numai despre „divanul fermecat”. Era o platformă rotundă ce se



învârtea, pe care se urcau tinerii... Mașina pornea, mișcarea se accelera, și imediat cei care se aflau la periferie erau prinși în vârtejul forței centrifuge, fiind aruncați, întorși pe spate și proiectați din toate părțile spre exterior, în timp ce aceia care se aflau în centru rămâneau liniștiți la locul lor. Această imagine simplă vă arată că, îndepărtându-vă de centru, sunteți supuși din ce în ce mai mult unor forțe dezordonate, haotice, și vă pierdeți încet-încet echilibrul și liniștea. Dimpotrivă, atunci când vă apropiați de centru, mișcarea se schimbă și vă simțiți liniștiți, bucuroși, împliniți.

Făcând aceste observații în natură și în ei înșiși, Inițiații trecutului au formulat o știință, o filosofie, niște metode. Căutările, descoperirile lor au ajuns până la noi, iar acum vi le transmit pentru a le folosi la perfecționarea voastră. Numai că trebuie să înțelegeți felul meu de a mă exprima. Eu sunt privilegiat deoarece dispun de un limbaj foarte clar, foarte simplu, aproape copilăresc, în comparație cu tot ce veți găsi în lucrările unor filosofi și teologi care sunt atât de abstracte și încălcite! Ei da, de ce să nu simplificăm exprimarea unor mari adevăruri? De ce să nu le facem clare și accesibile chiar și copiilor? Iată o calitate ce mi-a dăruit-o Domnul: să știu să prezint limpede și simplu cele mai abstracte chestiuni. Este ceea ce fac pentru voi în fiecare zi. Uitați, de exemplu: această imagine a divanului fermecat ne arată că, dacă asistăm dimineața la răsăritul soarelui, nu numai că vom extrage aici niște forțe, dar găsim în noi înșine un centru: părăsim periferia și ne reîntoarcem la izvor, în liniște, în pace, în lumină, în libertate.

Soarele este centrul sistemului solar și toate planetele gravitează în jurul său într-o mișcare armonioasă. Această mișcare armonioasă a planetelor în jurul soarelui trebuie să o imprimăm propriilor noastre celule. Pentru aceasta, trebuie să găsim centrul în noi, Spiritul, Dumnezeu. În acel moment, toate particulele ființei noastre intră în ritmul vieții universale, iar ceea ce trăim ca senzații și stări de conștiință este atât de minunat încât nu există cuvinte pentru a le exprima.

Veți spune: „Oare este neapărat necesar să asistăm la răsăritul soarelui? Nu este același lucru să ne rugăm la noi acasă?” Desigur, vă puteți ruga și în camera voastră, legându-vă de Domnul, reîntorcându-vă spre centru. Dar dacă în timp ce vă rugați, respirați aerul pur și vă expuneți razelor soarelui, realizați această uniune cu Domnul nu numai în mod intelectual sau spiritual, cu ajutorul

gândului, dar și fizic prin aer, prin lumină. Aici la răsăritul soarelui, sunteți ajutați de niște factori foarte puternici: aerul pur, prospețimea, liniștea, tot acest spațiu și această căldură, aceste raze de soare... Este împlinirea! Dacă știți să profitați de toate aceste condiții, vă veți apropia mai repede, mai eficace, mai bine de acest izvor al vieții de care avem toți nevoie.

Toate ființele fără excepție simt această nevoie de a se reîntoarce spre izvor. Ele o înțeleg în diferite feluri, dar în realitate toate îl caută pe Domnul: cei care nu fac decât să mănânce și să bea, cei care caută neobosiți femeile, cei care își doresc bogăția, puterea sau cunoașterea... toți îl caută pe Domnul. Interpretarea mea îi va deranja poate pe credincioși fiindcă ei sunt deseori limitați și părtinitori și vor spune: „Este imposibil ca oamenii să îl caute pe Dumnezeu pe niște căi întortocheate!” Ba da, nu există vreo creatură care să nu îl caute pe Dumnezeu, numai că fiecare îl înțelege în felul ei.

Ar fi desigur de preferat să știm unde se află Dumnezeu și cum să îl găsim, dar Dumnezeu se găsește deja puțin în hrană și băutură, puțin și în bani. El se află și la bărbați și femei. Da, toate aceste senzații de împlinire, de dilatare, de încântare, cine altcineva le-ar putea aduce? A dori autoritatea, puterea, înseamnă a dori să posezi deopotrivă un atribut al Domnului. Iar a dori frumusețea este o altă căutare a unei calități a Domnului: splendoare să chiar și mâncării care își petrec întreaga zi în chefuri, dacă nu l-ar gusta puțin pe Domnul în acest fel, nu ar mai simți acea plăcere a confortului sau a satisfacerii stomacului. Nu există nimic bun, frumos sau încântător care să nu conțină câteva frânturi din Divinitate. Numai ca, pentru a-l găsi cu adevărat pe Domnul, noi nu preconizăm toate aceste căi atât de costisitoare, murdare și jalnice. (Unii merg să îl caute pe Domnul în mlaștini!) Noi arătăm adevărata cale, cea care îl atinge direct: soarele.

Primul lucru ce trebuie făcut este deci să înțelegem importanța centrului și să înțelegem cum această căutare a centrului produce în noi mari schimbări, chiar fără știrea noastră. Cu cât ne apropiem de soare cu spiritul, cu sufletul, cu gândul nostru, cu inima, cu voința noastră, cu atât mai mult ne apropiem de centrul care este Dumnezeu. Soarele este simbolul Divinității în planul fizic, reprezentarea ei vizibilă, tangibilă. Toate aceste nume abstracte și îndepărtate de noi date Domnului: Izvorul Vieții, Creatorul cerului și al pământului, Cauza Primordială, Dumnezeu Atotputernic, Sufletul Universal, Inteligența

Cosmică... se pot rezuma în imaginea soarelui atât de concretă și apropiată de noi. Da, puteți considera soarele ca rezumatul, sinteza tuturor acestor idei sublime și abstracte ce ne depășesc. În planul fizic, în materie, soarele este poarta, legătura, mediumul datorită căruia noi îl putem regăsi pe Domnul.

Începeți prin a înțelege că privind centrul sistemului solar, restabiliți în voi înșivă un sistem identic, cu propriul vostru soare în centru, cu spiritul vostru care revine, se instalează și preia conducerea. Pentru moment, în voi este ceartă, haos, nu există nicio conducere, niciun cap: toți „locatarii” voștri mănâncă, beau, strigă, răvășesc; iar gândurile, sentimentele, dorințele voastre se contrazic, fiecare își trage spuza pe turta sa. Cum vreți să vă rezolvați problemele în această anarhie? Nu veți reuși!

Trebuie să fii în interior ca un sistem solar pentru ca totul să graviteze în jurul unui centru, dar un centru luminos și călduros, nu trebuie să acceptați un centru întunecat, slab, murdar, prost... La curățenie deci! Iar pe cei care i-ați luat până acum ca ghizi, ca modele, trebuie să îi examinați unul după altul spunând: „Oare ești la fel de luminos ca soarele? Atunci, pleacă de aici!... Iar tu ești la fel de călduros ca soarele? Nu? Afară atunci!” După această curățenie, această purificare, instalați soarele. Iar când soarele va apărea, când își va relua locul său central, când va fi cu adevărat prezent în voi, viu, veți vedea de ce este capabil. La sosirea sa, toți locuitorii care sunt în voi vor simți că șeful, instructorul, stăpânul lor a revenit.

Priviți niște copii într-o clasă, niște cântăreți într-o corală sau niște soldați într-o cazarmă: atât timp cât lipsește capul, instructorul, șeful coralei, căpitanul, fiecare face ce vrea; dar imediat ce apare conducătorul, toți revin la locurile lor și încep lucrul... Priviți și o familie care se ceartă. Dintr-odată, un prieten stimat și respectat de toți apare și ei își schimbă imediat atitudinea: „Bine ai venit, ia loc. Suntem fericiți să te vedem! Ce mai faci?” Ei încearcă să se privească chiar cu amabilitate pentru ca prietenul său să nu observe că se aflau într-o adevărată tragedie! De ce să nu folosiți aceeași lege, să introduceți în voi „capul” cel mai luminos, cel mai călduros, cel mai înșuflețitor: soarele? În acel moment, în mod instinctiv, magic, toți își vor găsi locul, fiindcă le va fi rușine să se comporte urât cu acest prieten sau superior...

Atunci când în voi izbucnesc niște discuții, niște dezordini, niște

revolte, dacă începeți să vă rugați cu multă ardoare, totul se ușurează dintr-odată, și veți regăsi calmul și bucuria: înseamnă că a sosit în sinea voastră un prieten și din cauza lui toți locuitorii au tăcut. Mulți dintre voi ați verificat aceasta, nu-i așa? Acum, dacă îl rugați pe acest prieten cu și mai multă insistență și entuziasm să nu plece, să rămână și să locuiască în voi, în acea clipă pacea și lumina voi domni veșnic în sufletul vostru.

## II.

Dacă ne luăm după aparențe, din punct de vedere al pământului, vom observa desigur că soarele răsare, apune și se rotește în jurul pământului. Acest singur exemplu este suficient pentru a arăta că toți cei care sunt obișnuiți să considere lucrurile din punct de vedere terestru, geocentric, se înșală: întreaga lor filosofie este mincinoasă fiind bazată pe iluzia că soarele se rotește în jurul pământului. În timp ce Inițiații, care știu că pământul se rotește în jurul soarelui, inversează punctul lor de vedere: ei se concentrează pe soare, ei consideră totul plecând de la soare și văd adevărul.

Veți spune: „Dar știm cu toții că pământul se rotește în jurul soarelui!” Da, știți în mod teoretic, dar în practică procedați ca și cum soarele s-ar roti în jurul pământului. Iată de ce vă repet: „Atât timp cât nu veți încerca să găsiți centrul, centrul vostru, ce este partea divină din voi înșivă, și să trăiți acolo, să priviți și să acționați de acolo, nu veți găsi adevărul și totul vă va apărea într-o manieră falsă”.

Dacă nu mă înțelegeți, este pentru că nu știți că în om se găsesc deopotrivă pământul și soarele. Pământul este stomacul, instinctele, iar soarele este creierul, inteligența. Din nefericire, oamenii au coborât de secole în stomac, ei privesc numai prin intermediul stomacului, adică a vieții materiale. Tot restul nu are nicio importanță pentru ei. De aceea, cel care încearcă să îi conducă acum spre celălalt centru: capul, inteligența, lumina, într-un cuvânt punctul de vedere heliocentric, întâmpină mari greutăți! Cum să îi facem să înțeleagă că pătrunzând în centrul sistemului solar, vor regăsi în același timp propriul lor centru în jurul căruia totul trebuie să graviteze? Atât timp cât omul va dori să rămână centrul, așa-zis, al propriei existențe, el se va roti în jurul altor lucruri decât el însuși, de aceea el este zguduit, tulburat, și nu poate afla adevărul.

Mă voi folosi de toate mijloacele, de toate argumentele, de toate cunoștințele de care dispun pentru a vă conduce spre acest adevăr

minunat: că trebuie să lucrați să găsiți mai întâi centrul sistemului nostru, soarele, aceste izvor de unde țâșnește viața, apoi în planul spiritual, pe Acela care este cel mai mare, cel mai puternic: Domnul, pentru a-i lega de propriul vostru centru care este scânteia voastră, Eul vostru Superior, fiindcă numai în acel moment vă veți regăsi pe voi înșivă, veți descoperi adevărul. Trăiți încă în niște iluzii și tulburări, deoarece nu ați reușit să vă găsiți centrul, să vă rotiți în jurul lui, să vă topiți în el. Vă stăpânesc încă dorințele, capriciile, poftele arzătoare, vă rotiți în jurul acestora. Ei bine, nu, de acum înainte ele trebuie să se rotească în jurul vostru, să vă asculte, să se supună. Dacă veți alerga să le satisfaceți, nu numai că nu veți reuși, dar veți pierde totul. Ele trebuie să vă slujească, să lucreze pentru voi care sunteți centrul, capul, stăpânul propriului vostru regat.

Ceea ce contează, ce este important pentru moment, este să vă schimb ați deci punctul de vedere. În loc să bolborosiți: „Ah, să mă ridic din nou din pat pentru a asista la răsăritul soarelui! La ce îmi va folosi, oh, Doamne! Creierul îmi este blocat, nu pot medita”, acum când știți ce comori sunt de exploatat, vă veți trezi dimineața în alte dispoziții.

Pentru ca lucrurile să vă fie și mai clare, vă voi interpreta încă o pagină a cărții naturii vii.

Atunci când îi observăm pe oameni, îi vedem că sunt împinși în mod instinctiv să urce scara socială pentru a comanda și a-și asuma niște responsabilități. Pentru aceasta, ei sunt obligați să treacă niște examene și atunci când dau dovada meritelor lor, sunt aleși pentru cele mai înalte posturi de conducere. Dar de ce nu au observat ei că lucrurile stau la fel și în domeniul spiritual? Inițiații, adevărații discipoli știu că în planul spiritual există alte comisii, alți examinatori, pentru a observa cum rezolvă ei problemele puse de viață, și atunci ei lucrează, lucrează în interior, și dacă reușesc li se acordă un loc mai înalt și niște puteri mai mari. Cu cât continuă să urce, să se apropie de vârf, de perfecțiune, cu atât mai mult Cerul le dă niște diplome, le încredințează niște posturi mai importante și într-o bună zi vor obține toate puterile, ei comandând chiar forțelor naturii, dar întotdeauna pentru bine.

În loc să doriți să intrați în competiție cu alții pentru a obține un post de prefect, de ministru sau de președinte, lucrați deci să vă înălțați interior pentru a găsi soarele. Cu cât iubiți și înțelegeți soarele,

cu atât mai mult vă înălțați până la gradele superioare ale ființei voastre, vă apropiați de vârf. Reprezentat în mod diferit, vârful nu este altceva decât centrul, fiindcă proiecția geometrică a conului este un cerc cu un punct în centru. Fie că vă îndreptați spre centrul cercului vostru, sufletul vostru, spiritul vostru, urcați să ajungeți la vârf, la soare, este de fapt același demers exprimat altfel, iar binefacerile ce le primiți sunt aceleași: pacea, lumina, puterea, iubirea...

#### Articol IV. Cap. 4 – Soarele hrănitor

##### I.

Soarele este tatăl tuturor planetelor, ele au ieșit din el; deci tot ce există pe pământ ca elemente chimice, ca substanțe minerale sau vegetale, există deja în stare subtilă, eterică, în soare. Problema este să știm cum, concentrându-ne asupra soarelui, putem capta în starea lor de puritate originară toate elementele de care avem nevoie pentru echilibrul și sănătatea noastră. Fiindcă atât timp cât căutăm remediile numai în lumea de jos, în planul fizic, fără a depune vreun efort să ne înălțăm, nu câștigăm nimic în planul spiritual.

La cel mai mic semn de boală, oamenii înghit în general o mulțime de medicamente. Desigur, elementele ce intră în compoziția acestor medicamente vin din soare, dar dacă neam strădui să captăm aceste elemente din planul eteric, de la izvor, ar fi mult mai profitabil. Medicina nu cunoaște încă aceste elemente subtile, fiindcă sunt imponderabile, dar sunt mult mai importante decât toate celelalte descoperite până în prezent.

Medicina oficiala acordă acum un rol esențial glandelor endocrine. Nu, este o eroare. În realitate, în planul astral și în planul mental există alți factori care declanșează și guvernează funcționarea glandelor endocrine. Atunci când una dintre aceste glande secretă hormoni într-o cantitate prea mică sau prea mare, producând anomalii în organism, trebuie să existe o cauză. Unde se află această cauză? Ei bine, tocmai în planurile astral și mental. Aceste două regiuni unde se formează sentimentele și gândurile, nu sunt încă exploatate, nici stăpânite, dar tocmai de acolo sunt proiectate niște elemente ce reprezintă un pericol pentru alte aparate: glandele endocrine sau sistemul nervos, cel simpatic, ganglionii... Trebuie deci să căutăm mult mai sus cauzele bolilor și remediile lor. Știința le va descoperi încet-încet.

Nu de mult se spunea: „Dacă luați atâtea proteine, atâtea lipide,

atâtea glucide sau săruri minerale... veți avea atâtea calorii care vă vor da atâtea energie". Se credea că aceste calorii reprezintă totul, până în ziua când s-au descoperit niște elemente mai subtile și imponderabile: vitaminele. De atunci, s-a vorbit numai despre vitamine și întreaga lume s-a îndopat cu vitamine. Inițiații nu au nevoie să ia vitamine: în lucrările lor spirituale ei reușesc să capteze alte elemente cu mult mai subtile și eficiente care se ocupă să pună la punct totul în organism, incluzând și asimilarea vitaminelor. Acum s-au descoperit hormonii, dar nu s-a spus încă ultimul cuvânt.

Eu v-am spus, ultimul cuvânt îl constituie gândurile și sentimentele. Da, fiindcă gândurile și sentimentele sunt niște forțe ce declanșează anumite aparate care acționează la rândul lor asupra organismului, asupra glandelor endocrine, a sistemului nervos, și în funcție de calitatea lor, aceste gânduri și sentimente produc armonie sau dezordine. Există acum câțiva cercetători care lucrează în această direcție, dar nu sunt ascultați. Medicii vor adopta mai târziu în mod oficial teoriile lor: se vor studia numai acești factori subtili care sunt gândul și sentimentul, se vor crea noi ramuri de studiu, cu laboratoare și tehnici speciale, și toți vor fi obligați să recunoască ca Știința Esoterică posedă niște baze solide și adevărate.

Vă voi spune acum cum puteți capta aceste particule eterice trimise dimineața de soare. Este foarte simplu, nu trebuie să știți nici care sunt elementele care vă vor restabili sănătatea, aceasta nu are nicio importanță. Vă străduiți numai să urcați cu ajutorul gândului până la regiunile cele mai subtile: acolo, vă expuneți, așteptați... iar sufletul și spiritul vostru care sunt niște chimiști și niște medici foarte competenți ce cunosc cu exactitate natura tuturor substanțelor eterice, captează ce vă este necesar și lasă restul la o parte. Așteptați, cu iubire, cu supunere, cu bucurie, cu încredere... și după o vreme, când reveniți, simțiți că ceva s-a restabilit, s-a ușurat, s-a întărit.

Nu contează prea mult dacă pentru moment nu cunoașteți natura acestor elemente. Ceea ce vă pot spune în câteva cuvinte, este că ele se găsesc în prana. Prana este o forță vie, este vitalitatea care vine din soare, o respirăm cu aerul și o absorbim prin toate celulele noastre. Putem compara prana cu o apă care curge din munții înalți, cu un râu care conține numeroase elemente nutritive pentru pești, dar și pentru animalele și oamenii care trăiesc pe malurile sale. Prana este un fluviu care vine din soare până la noi, și trebuie să extragem din ea,

prin respirație și meditație, elementele de care avem nevoie.

Cei care preferă să deschidă gura pentru a înghiți o pastilă trebuie să știe că este o soluție nocivă și prejudiciabilă pentru ei, fiindcă îi împiedică să-și dezvolte voința; de altfel, aceasta le va aduce numai o ușurare trecătoare și superficială, în locul unei ameliorări profunde și durabile. Eu nu vreau să spun să nu mai luați medicamente, dar să nu o faceți niciodată fără a capta mai întâi aceste elemente vii, spirituale, ce se găsesc în prana. Fiindcă efortul care vi se cere, psihic și spiritual, vă întărește voința, va pune în contact cu niște regiuni superioare, însuflețește, stimulează și declanșează anumiți centri ce pregătesc terenul, iar când luați apoi remediul fizic, efectul este mult mai puternic și durabil.

Eu le preconizez deci pe amândouă: medicamentul farmacistului și leacul spiritual, dar acord întâietate laturii spirituale. Evident, v-am spus, medicamentele conțin niște substanțe vegetale și minerale care vin din soare, iar dacă Dumnezeu a depus aceste elemente în natură, este pentru a ne folosi de ele, nu există nicio îndoială. Iar a crede că totul se găsește aici și că numai aceasta vă poate da aplomb, presupune să vă întâlniți cu Știința Esoterică.

Veți spune: „Da, dar aceste particule ce le captăm la răsăritul soarelui sunt imponderabile, ele nu pot fi foarte eficace”. Este adevărat, ele sunt imponderabile, dar reprezintă chintesența cea mai vie pe care soarele o trimite în univers. Iar faptul că medicina homeopată a descoperit ca dozele foarte diluate sunt deseori mult mai eficace decât dozele foarte condensate, dovedește veridicitatea cuvintelor mele. De ce să nu absorbim aceste particule foarte diluate, imponderabile, acest fel de vitamine de o natură foarte subtilă aduse de razele soarelui?

Se pot extrage din soare și alte tipuri de energii decât cele ce pot servi la fabricarea electricității sau încălzirii. Dacă știm să o captăm, energia soarelui ne poate da vitalitatea și sănătatea, dar și liniștea, inteligența, iubirea... Cu această filosofie suntem pe cale de a o lua înaintea omenirii cu câteva secole. De altfel, unii mi-au spus: „Cu ideile dumneavoastră, sunteți înainte cu mai multe secole”. Este adevărat, ceea ce noi gândim astăzi, va gândi lumea întregă în viitor.

## II.

Noi posedăm un corp fizic ale cărui particule se înnoiesc la fiecare șapte ani. Ne putem pune atunci desigur întrebarea: din



moment ce se produce această înnoire, de ce păstrăm mereu aceleași obiceiuri proaste, aceleași slăbiciuni, aceleași boli? Fiindcă aceste particule noi primesc influențele unor amprente înscrise deja în materia vie a ființei noastre și ele sunt obligate să asculte de vechile directive. Iată de ce particulele noi nu reușesc să ne schimbe temperamentul, să ne alunge slăbiciunile. Putem compara acest fenomen cu modalitatea în care funcționează o administrație sau o uzină. Din când în când, datorită unei boli, a bătrâneții sau a decesului, unii membrii ai personalului sunt înlocuiți, cu funcționari noi, mai tineri, mai viguroși. Dar în ceea ce privește activitatea, ei sunt obligați să se conformeze la ce făceau vechii funcționari. Deci, chiar dacă persoanele sunt noi, ocupațiile lor rămân aceleași. Este ce se întâmplă cu particulele noi pe care le primim prin diferitele noastre activități: nutriția, respirația, judecata, senzația etc... Iată de ce, dacă dorim ca aceste particule noi să fie cu adevărat noi și să producă niște efecte noi, trebuie să le dăm o alta orientare, să le imprimăm o altă amprentă și v-am prezentat deja un anumit număr de exerciții pentru a reuși.

În realitate, pentru a reînnoi materia organismului vostru, cea mai eficace metodă este de a ști să lucrați cu soarele. În fiecare dimineață vă aflați în fața soarelui care trimite peste tot în spațiu niște particule luminoase de o mare puritate. Ce vă împiedică atunci să vă concentrați pentru a elimina din ființa voastră fizică și psihică vechile particule uzate, întunecate, bolnave, înlocuindu-le cu aceste particule noi care vin din soare?

Iată un exercițiu dintre cele mai folositoare ce îl puteți face la răsăritul soarelui: cu ajutorul gândului, al imaginației, încercați să captați aceste particule divine și să le plasați în voi... Veți regenera astfel încet-încet complet materia ființei voastre; datorită soarelui, veți gândi și acționa ca un fiu al Domnului.

Boala nu este altceva decât acumularea în organism a unor materiale străine, iar pentru a vă vindeca, trebuie să le eliminați. Aceasta este adevărata concepție a sănătății: curățenia! Dacă este atât de important să știm să culegem dimineața particulele ce ni le aduce soarele, este pentru că sunt singurele care nu vor produce în noi nicio neplăcere, nicio impuritate. Tot ceea ce mâncăm, bem, respirăm, lasă mereu câteva resturi, este inevitabil. Numai razele de soare sunt constituite dintr-o materie ce nu lasă deșeuri. De aceea trebuie să învățăm să ne hrănim cu acest element superior care este lumina.

Dacă voi întreba cât timp poate rezista o ființă umană fără hrană, mi se va răspunde: „Patruzeci, cincizeci, șaizeci de zile...” Dar cât timp fără să bea: „Zece zile, cincisprezece zile...” Și cât timp fără a respira: „Numai câteva minute”. Este deci evident că pentru om alimentul solid (ce corespunde pământului) este mai puțin important decât elementul lichid (ce corespunde apei), și că elementul lichid este mai puțin important decât elementul gazos. Iar dacă aș întreba acum cât timp o ființă umană ar putea rezista fără foc, mi se va răspunde: „Ani în șir! Există oameni care au rămas fără încălzire ani de zile sau care nici măcar nu au avut!” În realitate, nu este vorba despre acel foc, ci de focul care se găsește în om, și atunci, chiar în secunda în care îl pierde, omul moare. Da, în secunda în care inima își pierde căldura, omul își pierde viața. Focul este deci elementul cel mai important în om, de aceea el trebuie să învețe să se hrănească cu el și să îl păstreze în el.

Iată ceva nou. Oamenii sunt obișnuiți să se hrănească numai cu niște elemente solide, lichide, gazoase, dar ce fac ei cu cel de-al patrulea element, focul, lumina? Nu mare lucru, nimic. Ei nu știu să se hrănească cu lumină, care le este totuși mai necesară decât aerul. De aceea toți acești oameni care ne critică și ne ridiculizează fiindcă asistăm dimineața la răsăritul soarelui, demonstrează că sunt niște neștiutori și aș spune chiar primitivi! Asistăm la răsăritul soarelui pentru a ne hrăni cu lumină, și în loc să-și bată joc de noi, ei ar avea interesul să procedeze la fel. Omul are nevoie să se hrănească cu lumină pentru a-și alimenta creierul. Creierul vrea și el să se hrănească!... iar lumina este hrana să: ea trezește capacitățile ce permit omului să pătrundă în lumea spirituală. Atât timp cât omul se va mulțumi să-și hrănească creierul cu niște particule solide, lichide și gazoase, el va rămâne foarte limitat în înțelegerea sa. El va înțelege poate lucrurile pămâtenes, dar misterele universului îi vor scăpa. Veți spune: „Da, dar mâncând, bând, ne hrănim și creierul”. Este adevărat, dar numai partea sa mai puțin subtilă. Fiindcă creierul, care este un organ ierarhizat, este constituit din mai multe zone: unele conțin niște centri ce ne permit să ne descurcăm în realitățile lumii materiale și intelectuale, iar altele, niște centri capabili să intre în legătură cu calitățile lumii spirituale, ale lumii divine. Dacă învățați să vă hrăniți creierul cu acest element subtil care este lumina, rezultatele vor fi diferite. Tradiția povestește că Zoroastru l-a întrebat într-o zi pe zeul

Ahura Mazda cum se hrănea primul om, iar Ahura Mazda i-a răspuns: „El mânca foc și bea lumina”.

Veți replica: „Da, dar pentru a ne înlocui toate particulele vechi, vor trebui poate secole?” Nu, puteți accelera această transformare prin intensitatea iubirii voastre. Cu cât veți iubi lumina, cu atât mai mult o veți atrage în voi.

Cei mai mulți oameni au față de soare aceeași atitudine pe care o au față de hrană. Ei nu se preocupă de felul în care se hrănesc. Chiar dacă vorbesc, gesticulează, se ceartă în timpul meselor, ei își spun că organismul se va ocupa să primească și să trieze toate elementele necesare bunei sale funcționări. Este adevărat, organismul se ocupă cu așa ceva. Dar ceea ce ei nu știu, este că hrana conține niște forțe și niște elemente subtile, venite din spațiu, pe care numai o nutriție conștientă ne poate permite să le primim. Aceste elemente ce aparțin planului eteric, planului astral și chiar planului mental, ne pot ajuta să ne ameliorăm gândurile, sentimentele, întregul nostru comportament. Da, dar vă repet, numai dacă știm să ne hrănim în mod conștient, inteligent.

Este exact ce se petrece atunci când asistăm la răsăritul soarelui. Dacă vă aflați acolo, așezați în fața soarelui, ocupați să vă gândiți la altceva, veți primi mereu câteva binefaceri fizice ale căldurii și luminii sale, dar nu veți primi elementele cele mai subtile ce vă pot ajuta în evoluția voastră spirituală. Dacă sunteți conștienți că prin intermediul razelor sale soarele vă transmite viața sa, înțelepciunea sa, frumusețea sa, vă pregătiți să le primiți, deschizând în voi înșivă mii de porți prin care aceste raze pot intra să-și depună comorile, și vă veți umple astfel întreaga ființă cu binefacerile soarelui.

Iată de ce este atât de important să fiți conștienți de ceea ce reprezintă soarele. Numai în acest fel veți putea primi elementele ce vă vor ajuta să aprofundați legile și misterele naturii, să gustați pacea și fericirea.

#### Articol V. Cap. 5 – Plexul solar

Lumina, căldura și viața pe care le cunoaștem nu sunt decât un aspect inferior al adevăratei lumini, al adevăratei călduri și al adevăratei vieți. În spatele luminii soarelui se află lumina Domnului, dar noi nu o putem cunoaște, așa cum nu-i putem cunoaște căldura, iubirea sau viața sa, adică gradul cel mai intens al vieții. Dumnezeu este de necunoscut, insesizabil, dar în același timp El aproape că ne

atinge, însă sub o formă foarte îndepărtată, foarte imperfectă. Nu trebuie să ne închipuim că lumina soarelui este adevărata lumină a Domnului. Este o reflectare a adevăratei lumini. Noi nu putem cunoaște, nici înțelege cealaltă lumină; ea este atât de subtilă și puternică încât pentru noi este întuneric, și chiar pentru multe alte spirite mai evolute ca noi.

În Știința Inițiativă se spune că întunericul a produs lumina. La origine era haosul, materia neorganizată: „hyle” așa cum o numesc grecii. Acest haos este reprezentat de un cerc, zero. În mod simbolic, cercul este infinitul, materia neînsuflită. Dar este foarte dificil să înțelegem asemenea noțiuni; în mod intelectual este aproape imposibil. De aceea filosofii, și savanții, care doresc să înțeleagă totul din punct de vedere intelectual, nu reușesc să o facă. Creierul este capabil să o facă în ceea ce privește aspectul teoretic. Dar creierului nu îi este dat să înțeleagă cu adevărat lucrurile, adică să le simtă, să le guste și să le trăiască.

De altfel, deseori se spune că inima este cea care înțelege și se vorbește despre inteligența inimii... Chiar și Evangheliile fac aluzie la inimă ca organ de înțelegere. Dar despre ce inimă este vorba? Se crede că este inima fizică, organul care pompează sângele. Nu, adevărata inimă, inima inițiativă, este plexul solar: el simte, înțelege, sesizează marile adevăruri cosmice. Creierul știe numai să discute puțin, să scrie, să vorbească și să mâzgălească ceva fără a avea o idee clară despre lucruri. Priviți cum se petrec lucrurile în lumea actuală, lumea celei de a cincea rase: se explică, se vorbește, se scrie, dar în realitate nu s-a înțeles nimic, fiindcă cu ajutorul creierului este imposibil să ai o înțelegere perfectă. Lucrurile trebuie trăite pentru a fi înțelese, trebuie trăite cu întreaga ființă.

Plexul solar dirijează toate funcțiile corpului fizic; de el depind respirația, eliminarea toxinelor, circulația, nutriția, creșterea. Tot prin plexul solar omul poate comunica realmente cu universul, fiindcă plexul solar este legat de întreg cosmosul, ceea ce nu este cazul creierului. În realitate, această comunicare ar putea fi restabilită, dar creierul nu este încă suficient dezvoltat pentru aceasta, fiindcă el este o formațiune nou apărută; plexul solar este o formațiune mult mai veche, el a creat și a alimentat creierul. Da, creierul este un produs al plexului solar, este copilul lui, de aceea plexul solar îl hrănește, îi trimite resurse, și când încetează să îi trimită, omul adoarme, se

abrutizează sau are dureri de cap, nu mai poate judeca.

Creierul nu este separat de plexul solar, dar dacă nu poate beneficia mereu de sprijinul său, este pentru că nu știe încă să intre în legătură cu acesta. V-am explicat deja ca plexul solar este un creier inversat, fiindcă în creier materia cenușie este la exterior și materia albă în interior, în timp ce în plexul solar materia cenușie este în interior și materia albă la exterior. V-am mai adăugat că materia cenușie ne permite să gândim, iar materia albă ne permite să simțim.

Datorită materiei albe care se găsește la exterior, plexul solar simte tot ce se întâmplă în ființă umană, în toate celulele sale; de aceea el este ocupat fără încetare să restabilească echilibrul. În timp ce creierul nu simte nimic, numai când totul merge foarte prost și se blochează. Dar el nu știe cum să remedieze situația. De exemplu, dacă inima vă bate prea repede sau prea încet, sau dacă aveți rău la stomac, creierul este incapabil să facă ceva. De altfel, aceasta nu depinde de el. În timp ce, dacă îi oferiți condiții bune pentru a funcționa normal, plexul solar restabilește totul. El posedă o farmacie formidabilă pe care nici măcar nu v-o puteți imagina; și cum se află în legătură cu toate organele, cu toate celulele, el știe ce se întâmplă și poate interveni. Este deci mai bine echipat decât creierul. Dar toate acestea nu sunt bine explicate, chiar și în știința medicală.

Creierul s-a dezvoltat foarte târziu la animale și la oameni; de exemplu, chiar creierul furnicilor este mai bine organizat decât cel al omului fiindcă furnicile sunt mai bătrâne decât el. Dacă comparați creierul furnicilor cu acela al omului, rămâneți uimiți observând cum ele au reușit să organizeze un creier atât de mic. Creierul uman nu este încă bine organizat, dar va fi mai târziu, pentru că el are misiunea de a înregistra totalitatea cunoștințelor și a concepe niște realizări fantastice. Vă repet însă, cel care dirijează, care comandă și de care depinde totul este plexul solar, cu centrul Hara situat puțin mai jos, deoarece ele sunt în legătură.

Occidentalii sunt pe cale să se distrugă fiindcă întreaga lor activitate se plasează în creier: studiile, calculele, grijile etc... Și cum nu este pregătit să reziste unor tensiuni mari, multe boli apar acum din pricina supraîncărcării creierului. Dacă occidentalii ar ști cum să repartizeze munca între plexul solar și creier, ei nu ar fi niciodată obosiți. De ce? Fiindcă plexul solar nu obosește niciodată, este un rezervor aproape inepuizabil. Omul care duce o viață dezordonată

deranjează plexul solar în funcțiile sale, și el se simte blocat, comprimat, cu nervii bolnavi. Cel care nu trăiește cumpătat este pe cale să distrugă factorul cel mai important de care depinde tot restul în organismul său.

În vechile tratate de alchimie se întâlnește un fel de ulei sau esență ce posedă niște proprietăți minunate: ea oferă sănătatea, inteligența, frumusețea, cunoașterea... În realitate, toate ființele vii, plantele, animalele, oamenii, pot distila această esență. A fost denumită în mai multe feluri: adevărata sevă, prana, elixirul vieții veșnice... Alții o numesc magnetism. Despre această esență vorbea Iisus când spunea: „Râuri de apă vie vor curge din pântecele lui”. Când omul se hrănește, când respiră (deoarece în aer este răspândită o esență venită din soare ce o putem capta prin respirație), și chiar atunci când gândește, el caută să extragă această esență, acest ulei.

Eu v-am spus că această esență se găsește peste tot. Plantele o extrag din sol, din aer, din razele soarelui, și datorită acesteia, ele pregătesc seva. Seva vegetalelor este simbolul aceste seve vii care curge în noi. Unde curge ea? Tocmai în plexul solar. Uneori, când sunteți neliniștiți, nemulțumiți, nerăbdători, dacă sunteți suficient de sensibili pentru a putea observa ce se petrece în voi, veți constata că ceva se împrășteie în plexul vostru solar. Plexul solar este vaza ce păstrează magnetismul viu, iar atunci când acesta scapă, vă simțiți slăbiți, incapabili să acționați, să vă concentrați.

Dimpotrivă, dacă sunteți fericiți, calmi, simțiți o dilatare a plexului solar, ceva care curge ca un izvor. Plexul solar este rezervorul forțelor vitale, acumulatorul tuturor energiilor; dacă știți cum să îl umpleți zilnic, veți avea o sursă din care vă veți putea extrage în fiecare clipă forțele ce vă sunt necesare.

Iată un exercițiu ce îl puteți face la răsăritul soarelui: în timp ce meditați asupra luminii și a căldurii soarelui, așezați-vă mâna dreaptă pe plexul vostru, umplându-l astfel cu niște forțe și energii ce vă vor permite să vă continuați neobosiți activitatea.

Articol VI. Cap. 6 – Omul conform imaginii soarelui

I.

Atunci când privim soarele, ceea ce vedem mai întâi este acel disc luminos care are mereu aceeași formă, aceeași dimensiune, și care poate fi observat, măsurat, filmat. Este corpul său. Dar dacă vrem să studiem ce iese din el, această lumină care curge, care țâșnește din

centru spre periferie, să știm ce este și până unde se răspândește în spațiu, este imposibil, aceasta depășește imaginația.

Ființa umană este construită ca soarele: ea are un corp fizic determinat, ce nu poate fi schimbat; dar ce cunoaștem din ce iese din ea, din gândurile, sentimentele, radiațiile, emanațiile sale? Nu mare lucru... Oamenii au tendința să creadă că se confundă cu trupul lor fizic; dar ei vor fi în curând obligați să-și revizuiască toate concepțiile și să recunoască că numai Știința Esoterică este adevărată fiindcă ea aț mut mereu seama în același timp de două aspecte ale realității: aspectul obiectiv, măsurabil, material al fenomenelor, ce nu trebuie neglijat, dar mai ales de aspectul spiritual, viu, emanațiile și radiațiile a căror natură, nici putere, nu este încă cunoscută.

Vă spuneam într-o zi: „Planetele ne ating, soarele ne atinge...” și erați uimiți. Și totuși este adevărat, soarele ne atinge de departe cu razele sale. Iar noi care suntem construiți după același model ca soarele, prin gândul, prin sufletul, prin spiritul nostru posedăm niște puteri ce se întind foarte departe în afara limitelor corpului fizic. La fel cum soarele acționează asupra metalelor, plantelor, animalelor, oamenilor, pe care îi pătrunde, îi încălzește și hrănește, tot așa putem și noi prin emanațiile noastre să transformăm, să luminăm, să însuflețim creaturile la distanță.

Să mergem mai departe: acest disc luminos ce îl observăm pe cer, perfect limitat, este corpul soarelui. Ceea ce iese din el, razele sale, sunt gândurile sale, sufletul său, spiritul său, care vor merge la periferie pentru a împărți peste tot bogăția și belșugul. Iar când sau descărcat, ele se reîntorc în soare pentru a se reîncărca și a pleca din nou să viziteze alte creaturi prin spațiu.

În corpul nostru fizic reprezentantul soarelui este inima; ea are aceleași funcții, aceeași activitate neobosită, și își continuă fără încetare lucrarea, chiar când toate celelalte organe se relaxează puțin, fiindcă are un singur scop: să ajute, să susțină, să alimenteze, să construiască, să repare. Ea nu are alt gând decât să dea, să fie impersonală, generoasă și plină de iubire. Dar oare oamenii și-au dat seama că posedă un organ, inima, care este reprezentantul soarelui în corpul lor fizic?

Aceste raze, această lumină pe care soarele o trimite, corespund deci sângelui: asemenea lui, ele sunt pline cu tot ce este folositor, profitabil, benefic și salutar pentru toate creaturile universului. Când

acest sânge și-a depus încărcătura sa de materii nutritive, regeneratoare, vindecătoare, și a luat toate impuritățile, el se reîntoarce. Dar el nu se întoarce direct la soare, la inimă, el trece mai întâi prin plămânii universului pentru a se descotorosi aici de aceste impurități. Planeta care joacă rolul de plămâni este Jupiter. Astrologia îi atribuie mai degrabă ficatul, dar ficatul îndeplinește aceleași funcții într-un alt domeniu: el curăță și purifică deopotrivă organismul de otrăvurile sale. În limba bulgară, la ficat se spune: „ceren drob” ce se poate traduce prin plămân negru, iar la plămâni se spune: „bel drob”, plămân alb. Vedeți ce apropiere extraordinară există. Amândouă sunt însărcinate cu purificarea în două domenii diferite.

Deși astrologia atribuie în mod obișnuit ficatul lui Jupiter, eu îl atribui mai degrabă lui Saturn. În acest caz, mitologia ne poate ajuta să înțelegem legăturile dintre ei. La origine, Jupiter se afla în ficat și Saturn în plămâni, dar când Jupiter și-a detronat tatăl, el a preluat conducerea plămânilor și l-a aruncat pe Saturn în ficat. De atunci, Saturn duce o viață subterană, în mine, ca și ficatul care lucrează sub diafragmă, în întuneric și otrăvuri.

Să lăsăm însă toate acestea și să ne reîntoarcem la soare. Lumina care iese deci din soare este sângele său. De îndată ce razele au fost folosite de planete, de nenumăratele ființe ale universului – pentru că spațiul este locuit de miliarde de creaturi care primesc aceste raze și își extrag din ele o hrană – ele se întunecă, își pierd lumina, căldura; ele se îndreaptă atunci spre Jupiter care le purifică – luna și Saturn participă și ele la această purificare – și se reîntorc în sfârșit în soare. Apoi, din nou, încărcată cu iubire, înțelepciune și adevăr, această forță pleacă din nou în spațiu, retrimisă de soare.

O întreagă circulație se produce deci în sistemul solar. Sistemul solar este un organism viu care funcționează datorită soarelui, această inimă care bate și îl alimentează fără încetare. Iată de ce inima a fost luată drept simbol al impersonalității, al dezinteresului, al iubirii: fiindcă ea ocupă în om locul soarelui. Dorința sa de a da îl face pe soare atât de luminos și călduros. Luați cuiva iubirea, bunătatea, dorința de a ajuta oamenii, și chipul său va deveni întunecat, trist. Priviți un om care se pregătește să-și viziteze un prieten bolnav sau nefericit, să îi aducă niște cadouri, să îi spună niște cuvinte de mângâiere: chipul său este frumos, strălucitor. Dimpotrivă, priviți chipul unui criminal care pregătește o lovitură: el este întunecat, crispat, neliniștit, nu are nicio



lumină. Trebuie să înțelegeți acest limbaj. Cu cât veți dori să luminați, să instruiți, să ajutați ființele, cu atât mai mult lumina va crește și se va lărgii în voi până când va forma în jurul vostru o aură extraordinară, strălucitoare, luminoasă. Soarele posedă adevăratele criterii, măsurile, legile absolute. De aceea eu nu caut să mă instruiesc în alte cărți, pentru mine soarele constituie adevărata carte.

Nu este uimitor că soarele care dă, oferă și strălucește de miliarde de ani, nu a obosit?... Fiindcă voi nu știți că, în iubirea divină, există o lege conform căreia cu cât dați mai mult, cu atât mai mult vă umpleți. În univers nu există vid. Imediat ce se produce un vid, apare ceva care îl umple. Această lege acționează în toate planurile. Dacă ceea ce dați este luminos, strălucitor, benefic, veți primi din cealaltă parte niște elemente de aceeași calitate, de aceeași chintesență și strălucire. Dar dacă emanați niște murdării, rezervorul vostru se va umple imediat de murdării.

Soarele este nepuizabil deoarece în dorința sa de a da, el se umple. El ne trimite razele sale, dar în același timp primește fără încetare noi energii din infinit, din imensitate, din Absolut. El dă, el proiectează niște raze spre periferie, dar în propriul centru el absoarbe energiile Absolutului. Este ceea ce mi-a explicat într-o zi: „Eu sunt legat în permanență de infinit, de Divinitate, și cum nutresc cele mai pure gânduri și dorințe, eu atrag deopotrivă cele mai pure și luminoase energii. Învățați de la mine cum să deveniți perfecți, sânguincioși, neobosiți. Să aveți același scop ca al meu, să aveți idealul de a vă asemana cu mine, să lucrați ca mine, și veți constata că, imediat ce veți cheltui anumite energii pentru binele altora, după puțin timp, vă veți simți reîncărcați dintr-odată cu niște energii noi”. Cum se întâmplă așa ceva? Este misterios, dar atât de adevărat! În timp ce, dacă veți cheltui niște energii într-un scop prea personal, vă va trebui mult timp să le recuperați, să vă odihniți, să vă restabiliți, iar dacă din nefericire vă veți îmbolnăvi, vor trebui luni de zile sau chiar ani să vă vindecați. Creaturile inspirate de cele mai bune gânduri și cel mai bun ideal se restabilesc întotdeauna mai repede.

Evident, îmi veți spune că este dificil să realizați această măreție, această superioritate a soarelui... Eu știu bine, dar dacă oamenii se perfecționează, se purifică, se spiritualizează din generație în generație, ei vor obține încet-încet aceleași calități ca ale soarelui: ei vor deveni neobosiți, invulnerabili, nepuizabili și mereu strălucitori.

## II.

Se spune în Știința Esoterică că acolo unde locuiește un Inițiat, niciun spirit malefic nu are dreptul să pătrundă. Inițiatul le poate chiar interzice intrarea în locuința sa folosindu-se de niște tăblițe sau amenințându-le cu o anumită pedeapsă dacă nu respectă interdicția. Iar când dorește să efectueze o ceremonie magică, o mare lucrare spirituală, el rezervă un loc și îl consacră pentru a interzice pătrunderea spiritelor malefice: el îl înconjoară cu un cerc și scrie în acesta niște nume sacre, și astfel este liniștit, poate lucra. Au dreptul să pătrundă acolo numai creaturile superioare, în timp ce entitățile inferioare rămân afară urlând, amenințând, iar dacă încearcă să intre, ele sunt distruse.

Atunci când o ființă dorește să creeze, ea se aseamănă cu o mamă însărcinată sau cu o cloșcă care stă pe ouă: îi trebuie un cuib, un loc liniștit și retras. La fel se întâmplă și în lumea invizibilă: fiecare spirit își are rezervat locul său în spațiul infinit, fiecare creatură spirituală ocupă un loc delimitat și ocrotit de anumite vibrații, anumite culori sau o chintesență specifică; este un domeniu în care cel care posedă niște vibrații contrare nu are dreptul să producă niște perturbații. Numai spiritele superioare au dreptul de a trece peste tot fiindcă ele nu deranjează niciodată nimic.

Prin locurile unde trăiesc și locuiesc oamenii, vin și pleacă, circulă milioane și miliarde de entități, fără ca aceștia să-și dea seama. Dacă nu puneți deci tăblița: „Intrarea oprită”, adică nu vă consacrați casă, creaturile inferioare vor veni să vă fure, găsind ușa deschisă; în acel moment nu vă mai puteți plânge justiției divine, ea vă va răspunde: „Este greșeala voastră! Trebuie să puneți un gard sau cel puțin o pancartă”.

Atât timp cât inima voastră, sufletul, spiritul vostru se află în bătaia vântului fără a fi consacrate, ocrotite, înconjurate de o barieră de lumină, spiritele au dreptul să intre să murdărească, să distrugă sau chiar să vă deposeze de toate comorile voastre. Ele nu pot fi pedepsite, proprietarul este cel care trebuie să-și ia măsuri de prevedere. Așa cum orașele și castelele erau protejate în trecut cu ajutorul unor șanțuri umplute cu apă, a unor fortărețe sau punți rabatabile, tot așa discipolul trebuie să clădească în jurul său niște ziduri, niște fortărețe sau fortificații. Aura este cea mai bună protecție împotriva tuturor curenților nocivi și a spiritelor întunecate pentru un

discipol sau un Inițiat. Cu cât este mai luminoasă, mai largă, cu atât mai mult curenții ei sunt mai puri, și cu atât mai mult discipolul se află în siguranță, deoarece aura joacă rolul unei carapace, a unei platoșe ce îl protejează de toți curenții nocivi. Vă gândiți oare să lucrați asupra aurei voastre?... Nu, rămâneți expuși la bunul plac al acestor entități răufăcătoare, și apoi vă plângeți că ați fost jefuiți sau sunteți obosiți, triști și nefericiți.

Priviți numai neîncrederea existentă în natură: păsările, animalele sălbatice, insectele își confecționează în jurul lor niște forme de protecție pentru a nu fi găsite sau prinse. De ce ar fi atunci omul atât de naiv și încrezător închipuindu-și că nu îl amenință niciun dușman și va fi scutit de orice agresiune? Milioane de entități se înverșunează zi și noapte să distrugă specia umană și au jurat să o nimicească complet. Din fericire, omenirea are niște protectori! Datorită lor ea nu a fost încă distrusă, dar a trăit multe suferințe și tulburări!

Concluzia constă în faptul că trebuie să vă gândiți să lucrați asupra aurei voastre. Cum? Asistând dimineața la răsăritul soarelui, privindu-l cum se înconjoară de o aură formidabilă, plină de culori minunate, și spuneți-vă: „Vreau și eu să mă înconjur cu cele mai frumoase culori”. Închideți ochii și imaginați-vă că sunteți înconjurați de violet, apoi de albastru, apoi de verde, de galben, de portocaliu, de roșu... Sau începeți cu roșul și ajungeți până la violet păstrând câteva minute fiecare culoare în jurul vostru. Vă scăldați în această lumină, vă închipuiți că ea strălucește și se întinde foarte departe, că toate creaturile care se găsesc în această atmosferă beneficiază de ea, că toți cei care vă frecventează sau intră în contact cu voi, într-un fel sau altul, îi vor putea primi binefacerile.

În acest fel aura vă folosește ca protecție, fiind în același timp o binecuvântare pentru ceilalți, fiindcă datorită ei îi puteți ajuta. Vă voi spune chiar că, atunci când cineva pe care îl iubiți este bolnav sau nefericit, descurajat, dacă doriți să îl ajutați cu adevărat, trimiteți-i niște culori. Da, atâtea exerciții se pot face cu aura și culorile!

Articol VII. Cap. 7 – Spiritele celor șapte lumini

Este scris în cartea Zohar:

„Șapte lumini există în Prea Înalt, și acolo locuiește Cel mai Bătrân dintre Bătrâni, Cel mai Misterios dintre Misterioși, Cel mai Ascuns dintre Ascunși: Am Sof”.

Cele șapte lumini sunt luminile roșu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo și violet. Sunt cele șapte Spirite care înconjoară Tronul Domnului. Culorile produse de lumina studiată printr-o prismă au deci o valoare simbolică.

Atunci când privim lumina soarelui printr-o prismă, descoperim o bogăție și o splendoare nemaipomenită. Cum se face că, lumina care este una, străbate prisma, care este 3, pentru a deveni 7? Da, 1, 3 și 7... Acest fenomen m-a preocupat mult încă din tinerețe și m-am bucurat văzând că lumina soarelui conține atâta bogăție, frumusețe și puritate. Astfel am înțeles că ființa umană, asemenea prisme, este o trinitate. Pentru ca lumina soarelui să se poată descompune perfect în șapte culori, trebuie ca aceste trei laturi ale secțiunii prisme să fie transparente, dar și egale. La fel, ființa umană trebuie să-și dezvolte armonios triumphiul format din intelectul său, inima și voința sa, pentru ca lumina care vine de la Dumnezeu, lumina soarelui, să poată să o străbată și să se manifeste în splendoarea celor șapte culori.

Numai discipolii și Inițiații care au lucrat să-și dezvolte inteligența, care și-au exersat inima să simtă și să iubească corect, și care au devenit puternici fiindcă au luptat și au avut voința de a învinge ce este negativ, reușesc să descompună lumina în șapte culori, iar aura lor crește în măreție, în frumusețe și puritate. Cei care nu și-au dezvoltat corect în ei acest triumphi al intelectului, inimii și voinței, nu au în aura lor decât două sau trei culori; celelalte lipsesc. Iar dacă, din nefericire, ei deformează acest triumphi, intelectul lor devine șiret, șmecher și agresiv, inima lor se umple de ură, de răutate, de cruzime, de dorința de răzbunare și de senzualitate, iar voința lor se pune în slujba distrugerii și a demolării. Atunci, nu numai că aura nu mai are culorile sale lucioase și vii, dar este încărcată de orori și monstruoziități.

În Știința Inițiată, lumina roșie este denumită Spiritul Vieții. Prin vibrațiile ce le produce, culoarea roșie îi leagă pe oameni de Spiritul Vieții; datorită acesteia, ei se însuflețesc, vitalitatea lor crește. Dar roșul posedă mii de nuanțe; iubirea, senzualitatea, dinamismul, beția, furia etc...

Lumina portocalie este Spiritul Sfințeniei, al doilea Spirit. Prin culoarea portocalie vă legați deci de sfințenie. Dar această culoare are multe alte nuanțe: individualismul, mândria, chiar orgoliul; o altă nuanță ameliorează sănătatea, iar alta dă credința și o întărește.

Înainte de toate, portocaliul este însă culoarea sfințeniei și a sănătății.

Culoarea galben auriu este Spiritul Înțelepciunii. Prin vibrațiile sale, ea determină creaturile să citească, să judece, să mediteze, să caute înțelepciunea, să fie cumpătate și prudente.

Lumina verde este Spiritul Veșniciei și al Evoluției. Verdele este culoarea creșterii, a dezvoltării, dar și a bogăției. El este legat de speranță și oferă omului posibilitatea de a evolua.

Lumina albastră este Spiritul Adevărului. Ea este legată de religie, de pace, de muzică. Albastrul dezvoltă simțul muzical, ușurează sistemul nervos, vindecă plămânii și acționează deopotrivă în mod favorabil asupra ochilor care sunt simbolul adevărului.

Lumina indigo este Spiritul Forței, Spiritul Regalității. Ea are aproape aceleași calități ca albastrul.

Lumina violetă este Spiritul Atotputerniciei divine și al iubirii spirituale, este Spiritul Sacrificiului. Violetul este o culoare foarte puternică ce îl protejează pe om. Este de asemenea o culoare foarte mistică, foarte subtilă ce îl ajută să se dedubleze pentru a vizita alte lumi și a-i permite să înțeleagă iubirea Domnului. Ea nu este deloc favorabilă vegetației.

Atunci când aveam cincisprezece sau șaisprezece ani, lucram cu aceste culori, și nu numai că mi le imaginam și meditam asupra lor, dar le desenam pe geamurile camerei mele pentru a le studia efectele. Am început cu roșul, apoi cu portocaliul etc... Meditam în acea cameră scaldată de lumina colorată ce străbătea geamurile și timp de câteva zile observam cum această culoare acționa asupra mea, apoi o spălam și treceam la o altă culoare. Ce să vă mai spun cum mă considerau părinții și vecinii mei! Ei se gândeau că am înnebunit, dar eu continuam imperturbabil să studiez culorile. Cu violetul plecam în lumea cealaltă. Îmi invitam prietenii să vadă ce efect are această culoare asupra lor: ei adormeau, iar florile se ofileau!... Dar violetul este o culoare la care țin mult.

Atunci când roșul din aura sa nu este nici pur, nici limpede, înseamnă că omul s-a lăsat pradă furiei, beției sau senzualității; pentru fiecare dintre aceste vicii nuanța de roșu este diferită, iar clarvăzătorii o pot vedea. De altfel, roșul a fost legat dintotdeauna de sânge, de război. Este o culoare frumoasă, dar nuanța sa trebuie să fie pură, astfel ca, amestecată cu albul, să dea un roz luminos.

Rozul exprimă deopotrivă o nuanță a iubirii: albul aduce roșului

puritatea, armonia, ceva ce ușurează, lipsit de violență și egoism, și astfel iubirea se liniștește, devine tandrețe. Iată de ce rozul este un simbol al tandreții, al delicateții. Eu îl sfătuiesc pe cel care are multă vitalitate și senzualitate, să se lege de culoarea albă sau să găsească niște ființe care posedă mult alb, adică să fie curate și cinstite; va exista cel puțin un amestec și roșul va deveni roz. În acest fel, el nu va mai fi deranjat și tulburat de forța roșului care se află în el. Rozul acționează de asemenea binefăcător asupra inteligenței. Se spune: „A vedea viața în roz”, adică să fim optimiști. Cel care vede viața în roz nu are spiritul încărcat cu niște griji sau gânduri întunecate și triste, el privește optimist existența și este fericit.

Se pot face aceleași remarci pentru celelalte culori. Există culori albastre ce arată că un om și-a pierdut credința sau nu se mai află în adevăr și pace. Dacă galbenul este impur sau întunecat, aceasta arată că el nu este cumpătat, nici capabil să aprofundeze și să înțeleagă; nu se poate avea încredere în capacitățile sale intelectuale. Dar eu nu doresc să mă opresc astăzi asupra acestui subiect pentru că am multe lucruri să vă spun. Rețineți numai că cele șapte Spirite care stau în jurul Domnului sunt Spiritul Vieții, roșul; Spiritul Sfințeniei, portocaliul; Spiritul Înțelepciunii, galbenul auriu; Spiritul Veșniciei, verdele; Spiritul Adevărului, albastrul; Spiritul Forței, indigoul; Spiritul Sacrificiului, violetul.

Dacă vreți să obțineți o culoare, o puteți face mereu plecând de la atele două: violetul și portocaliul dau roșul; roșul și galbenul dau portocaliul; portocaliul și verdele dau galbenul etc... Fiecare culoare este copilul a două altele care sunt tatăl și mama sa; dar dacă nu știți pe care să le amestecați, nu veți obține un rezultat bun. De ce? Fiindcă între culori există mai degrabă niște opoziții decât niște afinități, iar aceste opoziții și afinități se găsesc deopotrivă între planetele ce corespund acestor culori.

Culoarea roșu îi corespunde lui Marte. Marte este impetuos, violent, distrugător; este principiul masculin prin excelență, dar într-un domeniu determinat, deoarece Soarele (deși Soarele nu este o planetă) și Jupiter au și ele un caracter masculin dar într-un domeniu diferit. Culoarea verde îi corespunde lui Venus. Persoanele la care domină roșul sunt atrase de cele la care verdele este dominant, deoarece se pun reciproc în valoare, și este minunat; dar dacă ele se leagă și fuzionează, ele vor da naștere unui monstru. Să se plimbe

împreună, să-și vorbească, să se privească, să se laude, dar să nu fuzioneze, fiindcă verdele și roșul amestecate produc o culoare murdară. La fel și în cazul portocaliului și al albastrului: amestecul lor este îngrozitor, dar puse una lângă alta ele sunt mai expresive, se elogiază. Culoarii albastre îi corespunde planeta Jupiter și celei portocalii, Soarele; aceste două planete sunt pozitive, de aceea nu trebuie să se căsătorească.

Să luăm acum galbenul și violetul, ce nu trebuie nici ele amestecate. Galbenul corespunde lui Mercur, și după Cabală, violetul corespunde Lunii, deși deseori Lunii îi este atribuită culoarea albă. Dacă se lasă deci culoarea albă Lunii, lui Neptun i se va da culoarea violet, fiindcă Neptun este identic cu Luna, dar într-un context superior. La fel, Uranus este identic cu Mercur într-un context superior.

Veți înțelege mai bine legăturile dintre ele dacă le plasați pe Arborele Sefirotic.

Mercur (Hot) este opus lui Uranus (Hohmah), iar pe o altă axă, Venus (Neṭah) este opus lui Saturn (Binah). Pe stâlpul central, Luna (Iesod) este opusă lui Neptun (Kether). În planul orizontal Marte (Gheburah), pe stâlpul rigorii, se opune lui Jupiter (Hased), pe stâlpul milei. Vă voi explica într-o zi toate aceste legături și veți vedea cum Venus și Saturn reprezintă aproape aceeași realitate manifestată în regiuni diferite. Aceasta va contrazice poate tot ceea ce ați învățat până acum, dar veți vedea de exemplu cum pe aceeași linie a iubirii, iubirea lui Venus devine inteligența lui Saturn, și cum, pe cealaltă linie, inteligența concretă a lui Mercur, cea a judecăților, a cuvântului și a afacerilor, devine în înalt înțelepciunea lui Uranus.

Despre aceste corespondențe nu se găsesc încă multe explicații în cărți, dar datorită Cerului multe dintre ele mi-au fost revelate. Sefiroții nu au fost plasați la întâmplare; există între ei niște legături geometrice care sunt semnificative... Dar aceasta depășește înțelegerea voastră și pentru moment nu este chiar necesar să abordați aceste chestiuni filosofice și abstracte; rețineți astăzi numai aceste cuvinte despre culori pentru a putea lucra eficace la evoluția voastră. Lucrați schimbând zilnic culoarea. Puteți începe cu roșul care este cel mai apropiat de pământ și continuați cu portocaliul, cu galbenul, cu verdele... Sau dimpotrivă, începeți cu violetul. Astfel veți coborî sau veți urca, așa cum vă doriți.

Culoarea roșie este cea mai apropiată de pământ, și din acest motiv podeaua sălii noastre de mese și majoritatea clădirilor sunt vopsite în roșu, în timp ce partea superioară este vopsită în albastru. Cerul este albastru și pământul este roșu. În limba ebraică, primul om este numit Adam, locul unde trăia se numea Eden, pământul, Adamah și culoarea roșie Adom. Culoarea roșie, pământul, omul și Edenul sunt cuvinte care în limba ebraică au aceeași rădăcină. Iată de ce în Cabală, Adam este numit „omul roșu”. Dar bătrânul Adam trebuie să moară și să lase locul omului nou, Hristos, simbolizat de culoarea albastră.

Transformarea roșului în albastru constituia tocmai lucrarea alchimiștilor. Aceasta înseamnă că tot ce este grosolan, violent, animalic în om, trebuie transformat, sublimat. Roșul și albastrul sunt cei doi poli opuși, iar dacă doriți să treceți de la unul la celălalt, cereți-le alchimiștilor, ei vă vor răspunde că trebuie să știți să lucrați cu acidul și baza. Dacă știți să lucrați cu cele două principii, masculin și feminin, puteți schimba culorile, adică să transformați albastrul în roșu sau roșul în albastru, punând câteva picături de acid sau de bază... Chimia limpezește deci preceptele religiei, dar credincioșii nu știu acest lucru. Nici chimiștii nu îl știu; pentru ei sunt niște fenomene pur materiale pe care nu încearcă să le interpreteze. Știința se limitează să constate faptele, ea nu caută nici motivația lor existențială, nici semnificația lor. Dar mie îmi face plăcere să vi le interpretez!...

Noi suntem deci acel Adam roșu care trebuie să cedeze locul lui Hristos. Această transformare este posibilă, este scopul religiei. Bătrânul om Adam supus pasiunilor (roșul) trebuie să cedeze locul lui Hristos, omului nou (albastrul), care se află în adevăr, în pace, în armonie. Fericiți sunt cei care înțeleg! Fericiți sunt cei care urmează calea luminii!

Aș încheia citându-vă încă o dată aceste cuvinte din Zohar la care țin foarte mult. Eu le pronunț deseori în gând: „Șapte lumini există în Prea înalt, și acolo locuiește Cel mai Bătrân dintre Bătrâni, cel mai Misterios dintre Misterioși, cel mai Ascuns dintre Ascunși: Am Sof”... Este minunat! Puteți repeta și voi aceste cuvinte și lumina să apară! Fie ca toți să lucreze acum asupra luminii, cu lumina și pentru lumină!

Articol VIII. Cap. 8 – Modelul solar

I.

Lectura gândului zilei:

„Cel mai înalt ideal este să luați ca model soarele. Dacă doriți să



imitați un savant, un filosof sau chiar un erou, un sfânt, un Inițiat, veți primi fără îndoială câteva particule din virtuțile lor, dar niciodată atât de multe și de o calitate așa de pură ca atunci când modelul vostru este soarele.

Imaginea perfecțiunii este soarele, iar dacă îl luați ca model, dacă vă veți gândi asemenea lui numai să luminați, să încălziți, să însuflețiți creaturile, atunci realmente vă veți transforma. Și chiar dacă nu obțineți niciodată lumina, căldura și viața soarelui, numai dorința de a le dobândi vă va proiecta în regiunile celeste unde veți face cu adevărat niște minuni. Această dorință de a lumina, de a încălzi și a însufleți creaturile vă va face mai luminoși, mai călduroși și mai însuflețiți”.

Iată încă o pagină care îi va șoca puțin pe unii și uimi pe alții. A lua ca model soarele! Toată lumea îmi va spune: „Ascultați puțin, este de necrezut, soarele nu este o ființă inteligentă și conștientă!” Iată însă că se înșală.

Desigur, soarele se prezintă sub aparența unei mingi de foc. Dar sub ce aparență se prezintă ființa umană? Un corp care funcționează ca o mașină... Iar universul este și el o mașină. Există chiar niște minți de geniu care au apărut în lume ca să pretindă că el este opera hazardului. Dar un hazard atât de inteligent, atât de perspicace, nu este oare ciudat?

O mașină nu funcționează din întâmplare, cineva a pus-o în mișcare. Nu ați văzut niciodată o mașină pornind fără ca o inteligență să fi provocat această pornire.

De îndată ce există o materie, trebuie să existe un spirit care să o însuflețească. De aceea este o eroare să credem că soarele nu este decât o minge de foc incandescentă. Soarele este un teren minunat, locuit de creaturile cele mai evolute, care conduc planetele, iar vibrațiile acestor creaturi se transformă în spațiu în căldură și lumină; pe soarele însuși există o temperatură foarte moderată. Cine m-ar crede? Poate niște copii.

Eu nu minimalizez pe niciunul dintre Marii Maeștri ai omenirii afirmând că trebuie să luăm ca model soarele, fiindcă și ei l-au luat ca model. Din moment ce au luminat întreaga lume cu înțelepciunea lor, au încălzit inimile întregii lumi cu iubirea lor, au însuflețit întreaga lume cu viața lor pură, aceasta dovedește că au luat ca model soarele. De altfel, dacă soarele își trimite neîncetat lumina și căldura sa, dacă

susține neobosit viața în univers, este pentru că are și el un model de imitat: Domnul.

Imitarea este o tendință înăscută la ființa umană ca și la celelalte creaturi. Dar pe cine vrem să imităm? Un actor sau o actriță de cinema, un jucător de fotbal etc...

Nu avem niște criterii corecte pentru a alege un model, și mai ales nu cunoaștem cât de importantă este această chestiune a modelului pentru viața psihică. Aveți un prieten: frecventându-l, primiți anumite particule de la el, el vă transmite ceva din virtuțile și viciile sale, și astfel vă modelați după el fără știrea voastră. În același fel, „frecventând” soarele, încălzindu-vă zilnic de bunătatea, de limpezimea, de puterea sa, de toată această viață care țâșnește, după un timp veți constata că se produc mari transformări în voi înșivă, în celulele voastre: ceva în voi începe să vibreze altfel și deveniți din ce în ce mai luminoși, mai călduroși, mai însuflețiți.

Dacă doriți să aveți o influență binefăcătoare asupra oamenilor, intrați zilnic în contact cu soarele pentru a primi de la el câteva particule pe care le veți transmite celorlalți. Soarele este singurul care să vă poată pune în cele mai bune dispoziții în privința oamenilor. Atât timp cât nu avem acest model de căldură și lumină, cădem pradă unui comportament inferior. Priviți ce se întâmplă în lume: vedem numai niște oameni care vor să profite de pe urma altora, aservindu-i, distrugându-i. Nu este ceva de laudă! În timp ce, prin soare aveți imaginea unei ființe strălucitoare, generoase, și sunteți influențați. Admițând chiar că el nu este o creatură inteligentă și cumpătată în sensul în care de obicei noi o considerăm, contactul cu lumina și căldura sa nu vă pot inspira decât niște gânduri mai deschise, niște sentimente mai fraterne.

Desigur, au existat întotdeauna niște ființe excepționale pe care le putem lua ca modele pentru puritatea, bunătatea, inteligența, cinstea lor. Dar perfecțiunea este altceva. Perfecțiunea presupune dezvoltarea ideală a acestor trei factori care sunt intelectul, inima și voința, ceea ce se întâlnește foarte rar. Există unii oameni extrem de inteligenți și educați care nu manifestă niciun pic de iubire pentru ceilalți. Sau alții, plini de iubire, dar lipsiți de voință, și exemplele pot continua. Viața ne arată fără încetare niște ființe cu adevărat remarcabile în anumite domenii, dar handicapate în altele. În timp ce soarele ne oferă imaginea ideală a perfecțiunii: lumina sa ne învață că

el cunoaște tot, căldura sa ne vorbește despre iubirea sa, iar viața ce o răspândește în univers ne descoperă atotputernicia sa.

Atunci când dorim să dobândim niște cunoștințe, să învățăm o meserie: de exemplu, dogar sau bărbier, mergem la cel care profesează această meserie pentru a vedea cum confecționează niște butoaie sau bărbierește pe cineva. Dar dacă trebuie să învățăm cum să devenim nemuritori, cum să obținem viața veșnică, trebuie să îi întrebăm pe morți! Aceluia care este viu, nimeni nu îi cere nimic! Iată inteligența oamenilor: ei vor învăța viața în cărțile despre morți, ei nu merg lângă soare! Ei folosesc soarele numai la iluminat, la încălzit, iar acum îndeosebi pentru a-i exploata energia, punând-o în butelii și vânzând-o. Dacă veți spune tuturor acestor fizicieni, ingineri, să ia ca model soarele, ei vă vor râde în nas! Dar dacă mă veți asculta, dacă veți plasa soarele deasupra tuturor preocupărilor voastre, veți vedea cum vă poate lumina, stimula, vindeca.

Eu vorbesc, vorbesc, și știu că mulți vor continua să ia ca model un filfizon prăpădit sau o tânără lipsită de importanță. „Nu mai este nevoie să avem o persoană iubită?” Ba da, desigur, dar în iubirea voastră luați ca model soarele. Asistați la răsăritul soarelui, umpleți-vă de lumină și îmbrățișați-vă apoi iubitul, veți vedea ce diferență există... În realitate, ar fi de preferat să nu îl îmbrățișați, dar dacă insistați, faceți-o cel puțin după ce v-ați umplut de lumină, de căldură, de puritate.

Eu nu v-am sfătuit niciodată să mă luați ca model. Eu v-am spus mereu că sunt numai o tăbliță indicatoare: eu privesc spre soare și în acea direcție arăt cu degetul ca să vă dirijați după el. Fiindcă soarele vă va da totul; eu ce aș putea să vă ofer? Eu pot numai să vă antrenez spre soare, cea mai bună imagine a perfecțiunii.

Cei mai mulți oameni își închipuie că nu există ceva mai mare și impunător ca munca, meseria lor. Ei bine, eu consider că nimic nu se poate compara cu această meserie necunoscută pe care nimeni nu o bănuiește: să devii asemenea soarelui care luminează toate creaturile, le încălzește, le însuflețește. Da, să iei ca model soarele și, asemenea lui, să luminezi, să încălzești, să însuflețești. Desigur, nu este ușor să devii asemenea soarelui; nici în câteva sute de ani de acum încolo nu veți reuși. Dar cel puțin acest ideal de a deveni ca el va produce în voi asemenea transformări încât, în interior, veți deveni cu adevărat o reflectare a soarelui, iar în prezența voastră oamenii vor începe să se

simtă mai luminoși, mai călduroși, mai însuflețiți.

Există mii de ocupații în lume, mai ales în ultimii ani când au apărut noi meserii, dar niciuna nu se poate compara cu lucrarea celui care dorește să devină ca soarele. Niciuna nu poate cu adevărat să îl satisfacă. Priviți, orice ați face, activitatea voastră este limitată. Puteți fi chimist, astronom, muzician, pictor, avocat, notar... evident o parte din voi înșivă este copleșită de activitatea voastră, dar nu prin cunoașterea sau arta voastră veți reuși să rezolvați problemele celelalte ale vieții (soția voastră, copiii voștri, sau chiar sănătatea voastră).

Toți cei care se apropie în mod conștient de soare cu dorința de a deveni ca el, reușesc cu adevărat să aducă viața, căldura și lumina soarelui. Iar ceilalți, care o simt, vin alături de ei. Cum să nu te îndrepti spre o ființă lângă care te simți însuflețit, încălzit, luminat? În timp ce îl eviți pe cel care este rece, întunecat, lipsit de viață, sau dacă ești obligat să îl frecventezi, te închizi față de el. Priviți florile: ele se închid în timpul nopții, dar ziua se deschid în fața soarelui. Florile ne vorbesc, ne povestesc multe lucruri, ele ne spun: nu puteți deschide ființele decât cu ajutorul căldurii și al luminii. Dar cine le înțelege?

Luați soarele ca model. Chiar în timpul zilei, când nu vă mai aflați în fața lui, supravegheați-vă, analizați-vă interior, întrebându-vă: „Oare sunt pe cale să strălucesc și să propag lumina? Oare sunt pe cale să încălzesc și să dilat inimile creaturilor? Le aduc oare viața?” Ei da, puneți-vă această întrebare în fiecare moment al zilei, fiindcă aici se află cheia perfecționării voastre.

## II.

Cea mai înaltă lecție pe care ne-o dă soarele este iubirea sa pentru toate creaturile. El nu se preocupă să știe cui îi trimite razele sale. Fie că oamenii sunt inteligenți sau proști, buni sau criminali, că îi merită sau nu binefacerile, el îi luminează pe toți fără nicio distincție. Aici soarele este unic! Luați exemplul celor mai importante ființe care au trăit pe pământ: toate au avut câteva idei preconcepute, câteva preferințe și chiar câteva animozități. Chiar și cei mai mari profeți, chiar și cei mai mari Maeștri nu s-au putut elibera în întregime de nevoia de a aplica legea justiției și a-i pedepsi pe cei răi.

De ce soarele oferă un credit de lumină, de căldură și viață tuturor creaturilor fără discriminare, criminalilor, la fel ca și sfinților și oamenilor cinstiți? Oare este orb, nu vede crimele, este el numai ceva mecanic lipsit de inteligență și discernământ ce nu ține seama de

bunătate sau răutate, de cinste sau necinste? Nu, soarele observă greșelile și crimele oamenilor mult mai bine ca oricine, dar pentru el acestea sunt niște mărunțișuri în raport cu imensitatea luminii și a căldurii sale. Tot ceea ce nouă ne pare monstruos și îngrozitor, nu constituie pentru el decât niște mici greșeli, niște distrugerii neînsemnate, niște mici murdării... El le înlătură, le repară, le spală și continuă cu o răbdare nelimitată să îi ajute pe oameni până când ei vor atinge perfecțiunea.

Vă veți întreba: „Dar ce motivație are această generozitate? Oare ce filosofie poate să aibă soarele în mintea sa?” Veți vedea imediat. Soarele are o anumită concepție despre specia umană: el vede veșnicia și nemurirea sufletului uman, el știe foarte bine că omenirea este încă un fruct verde, acru, dur și acid. Și cum el se pricepe bine să coacă fructele pomilor, pe care le umple încet-încet cu zahăr și arome până ce le face gustoase, tot așa dorește să maturizeze și omenirea. El s-a decis să aibă răbdare, fiindcă a înțeles că pentru omenire este nevoie de mai mult timp decât pentru pomi și fructe. El știe că încălzind chiar și un criminal, acesta va ajunge într-o bună zi să fie obosit și scârbit de sine încât va cădea sub influența benefică a soarelui... și va deveni o ființă plăcută, delicată, un poet, un muzician, un binefăcător al omenirii.

Soarele nu îi părăsește pe oameni fiindcă știe că, dacă îi părăsește, evoluția lor va fi ratată, nu vor exista fructe coapte, nu vor mai exista sfinți, profeți, divinități pe pământ. Soarele continuă să îi încălzească și să îi lumineze pe oameni fiindcă el cunoaște cauzele și consecințele, începutul și sfârșitul, el cunoaște calea evoluției... Altminteri, el ar deveni furios, s-ar închide, s-ar întuneca, și ar veni sfârșitul speciei umane! Dacă soarele strălucește mereu, aceasta dovedește că el cunoaște scopul lucrării sale, finalitatea creației, și continuă să îi ajute pe oameni până la maturizarea lor.

Pentru soare, noi suntem ca niște grăunțe plantate pe undeva în solul spiritual: sub razele sale noi putem da flori cu niște culori și parfumuri extraordinare încât divinitățile vor fi extaziate. Ce este o floare? Ea nu știe nici să cânte, nici să danseze, nici să cânte la vioară, și totuși cântăreții, dansatorii, muzicienii se încântă în fața ei... Dacă vom ști să fim ca florile, de ce divinitățile care se găsesc atât de sus de noi nu ar veni să se extazieze? Ele vor spune: „Oh, ce flori frumoase!” și se vor ocupa de noi pentru a ne face și mai puri, mai luminoși, mai

parfumați.

Iată ce știe soarele, de aceea el este singurul care nu se oprește să facă bine oamenilor. Toți ceilalți obosesc, închid prăvălia și dispar din circulație: ei sunt înmormântați! Iar soarele este mereu triumfător, radios. El spune: „Veniți, alimentați-vă, luați... Ați făcut niște prostii?... Eu nu vă vreau. Oamenii sunt egoiști, răi, răzbunători, iar dacă vă prind, eu nu răspund de voi. Dar eu nu vă fac niciun rău, veniți, expuneți-vă razelor mele... Vă voi mai da încă!” Dacă vom lua ca model soarele, vom deveni deci mai buni. Aproape de el găsim curajul să uităm toate greutățile, toate decepțiile ce le întâlnim alături de oameni. Gândind ca soarele, vom deveni niște divinități fiindcă nu ne vom pierde niciodată răbdarea. Toți ceilalți capitulează și după o vreme vă spun: „Plecați de aici! Nu vreau să vă mai văd! Am făcut tot ce am putut pentru voi, iar acum am obosit. Plecați”. Dar soarele nu este niciodată obosit... Înțelegeți acum de ce vă duc spre soare, fiindcă el este singurul care vă poate inspira niște sentimente nobile și divine.

Pentru a cunoaște filosofia soarelui, mi-am fixat într-o zi o întâlnire cu el. Da, ne-am întâlnit... într-o cârciumă, am comandat niște apetitive și apoi i-am spus: „Oh, dragul meu soare, vreau să te întreb ceva, fiindcă nu este încă foarte clar în inima mea. Cum se face că ești atât de luminos?”

— Fiindcă ard de iubire, a spus el, iar iubirea face să țâșnească lumina.

— Dar explică-mi cum procedezi să continui să îi iubești și să îi luminezi pe oameni, când vezi mai bine ca oricine cât sunt de răi?

— Oh, tu știi, de mult timp m-am decis să nu mă mai preocup să știu cum sunt. Eu mă ocup numai de mine și îmi place să răspândesc căldura iubirii mele, continui, și mă bucur. Dacă oamenii mă apreciază sau nu, îmi este egal, și te sfătuiesc să procedezi la fel, fiindcă dacă vei începe să ții cont de ceea ce sunt oamenii, nu vei mai putea rămâne niciodată lângă ei”.

M-am hotărât deci să îl imit pe soare și de aceea îmi pot continua lucrarea. Dacă vă închipuiți că există mulți oameni care mă apreciază și vor să mă ajute, vă înșelați. Eu îi deranjez pe mulți și ei ar dori să se descotorosească de mine. Vă asigur că văzând cât sunt de vicleni, de răi, de interesați, de ingrați, uneori cred că este mai bine să-mi pun pe cap pălăria și să nu mă mai ocup de oameni. Dar, din fericire soarele este prin preajmă și îmi șoptește: „Amintește-ți de

discuția noastră din cârciumă.

— Ah, da, da!" îi răspund și continui... Iar voi de ce nu vreți să îl imitați pe soare?

Este adevărat că știința a calculat deja data morții sale, iar după părerea unor savanți americani, el este deja bolnav! În realitate, soarele posedă secretul de a-și prelungi viața atât cât vrea, până la perfecționarea întregii sale familii. Da, pentru ca soarele are o familie de crescut, de hrănit: toate planetele din jurul său sunt copiii săi, și el nu poate muri înainte ca acești copii ai lui să atingă perfecțiunea, adică înainte de a deveni niște sori ca el.

Articol IX. Cap. 9 – Adevărata religie solară

I.

Soarele luminează, încălzește și însuflețește. Nu am epuizat încă conținutul acestor trei noțiuni de lumină, căldură și viață, și veți vedea acum cum ne pot ajuta ele să înțelegem unul dintre aspectele cele mai obscure ale religiei creștine: Sfânta Treime.

Teologii prezintă Sfânta Treime ca un mister, misterul unui singur Dumnezeu în trei persoane. Ce pot face oamenii cu un mister? Îl lasă în pace și își văd de treaba lor. Dimpotrivă, noi întâlnim Sfânta Treime, o salutăm, o frecventăm, ne bucurăm zilnic să o vedem. „Ce blasfemie!” va spune Biserica. Poate. Dar dacă se prezintă oamenilor o Divinitate atât de abstractă și îndepărtată, nu trebuie să ne uimim că ei nu o mai simt, că nu mai sunt locuiți de ea și se dedau la faptele cele mai imorale, cele mai nebunești.

În noua religie care se apropie și va invada lumea, realitățile spirituale vor deveni atât de apropiate, de accesibile, încât fiecare om le va putea trăi, simți, unindu-se cu ele, comunicând cu ele; el se va hrăni zilnic cu o hrană extraordinară de luminoasă încât va fi obligat să se transforme. Omul se poate transforma cu adevărat numai dacă absoarbe în toate domeniile o hrană de o mai bună calitate.

Trinitatea apare în majoritatea religiilor din lume sub niște nume diferite. La origine există mereu o ființă care naște o altă ființă, iar aceasta la rândul ei naște o a treia. În creștinism sunt denumite Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Tatăl este viața care inundă universul, izvorul de unde țâșnesc toate creațiile. Despre fiu se poate spune că este lumina fiindcă Hristos spune el însuși: „Eu sunt lumina lumii”, dar el este deopotrivă iubirea, adică căldura. Iar Duhul Sfânt este când iubirea, când lumina care aprinde inteligențele, dă capacitatea de a

profetiza, de a vorbi în mai multe limbi și de a pătrunde misterele. În realitate, nu contează prea mult care este iubirea și care este înțelepciunea; Fiul și Duhul Sfânt sunt unul, ei se transformă unul în altul, ei au aceleași puteri.

Principala problemă constă în a înțelege că aceste trei principii, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt se regăsesc în viață, lumina și căldura soarelui. Tatăl este viața; Fiul este iubirea sau lumina; iar Duhul Sfânt este lumina sau iubirea. Veți întreba: „Avem oare dreptul de a regăsi aceste trei entități în lumina, căldura și viața soarelui?” Desigur, iar această corespondență este un avantaj practic formidabil, fiindcă ne permite să contemplăm în fiecare dimineață această Sfântă Treime, să comunicăm cu ea, să ne legăm de ea pentru a-i primi toate binecuvântările. Este o promisiune de înviere și de viață.

Oare de ce creștinii nu vor să înțeleagă că toate marile adevăruri se află sub ochii lor? Toți vor înțelege, mai puțin ei. Ei vor spune mereu: „Oh, soarele... Chiar dacă soarele nu ar exista, este de ajuns să oficiem slujba ca să fim salvați”. Ei nu au înțeles că, fără soare, nimeni nu ar mai fi viu pentru a oficia slujba, iar ei ar fi fost demult morți, pietrificați și înghețați. Numai creștinii sunt în acest caz orbi și limitați.

Atunci când lumea din înalt a creat lumea de jos, ea a lăsat peste tot niște semne, niște urme, niște reflectări, pentru ca oamenii să le poată găsi. Una dintre aceste reflectări este soarele. Prin intermediul său, această Treime care nu vrea să rămână complet ascunsă și inaccesibilă se manifestă pentru a lăsa oamenilor posibilitatea de a o regăsi. Să înțelegem bine: în realitate, Sfânta Treime nu se află nici în lumina, nici în căldura, nici în viața soarelui, ea se găsește infinit mai departe, dar prin intermediul acestei lumini, acestei călduri și vieți, noi o putem atinge, comunicăm cu ea, iubind-o, chemând-o, determinând-o să pătrundă în noi.

Fiind creați după chipul Domnului, fiecare dintre noi trebuie să fie deopotrivă o trinitate. De altfel, prin intelectul, inima și voința noastră, noi suntem deja o trinitate care gândește, simte și acționează. Evident, această mică trinitate este puțin întunecată, înțepenită, înghețată, dar ea se va însufleți, se va lumina și se va încălzi lângă soare. Iată încă un avantaj de a asista la răsăritul soarelui: mica noastră trinitate devine încet-încet luminoasă, călduroasă, însuflețită ca soarele, ea se apropie de această mare Treime a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt.



Hristos a spus: „Fiți, dar, voi desăvârșiți precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este”. Dar dacă noi nu l-am văzut niciodată pe Tatăl, de unde să luăm modelul perfecțiunii sale? Aici noi avem un model, soarele. Dumnezeu se află foarte sus, foarte departe, dar în mila sa El a dorit să lase oamenilor posibilitatea de a-L regăsi, și le-a lăsat-o ca un fir al Ariadnei. Dacă urmează acest fir, trecând prin soare, ei vor ajunge la Tatăl...

În fiecare zi vedem o imagine sublimă a Sfintei Treimi, iar dacă știm să lucrăm cu acest model, mica noastră trinitate poate deveni și ea sfântă. Toți repetă cuvintele lui Hristos: „Fiți, dar, voi desăvârșiți precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este”, dar atât timp cât nu știm cum se manifestă El, care sunt vibrațiile, culorile sale, puterea sa, totul rămâne la nivel teoretic. Soarele ne explică că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt unul, inseparabili. În spiritul multor creștini, ei sunt separați, dar în realitate ei sunt unul, trei în unul. În Cabală, 1 este 3, și 3 este 1.

Tot la fel, intelectul, inima și voința nu sunt niciodată separate în om: ele sunt sudate, pășesc, galopează împreună. Intelectul întocmește niște proiecte, inima îi dă o mână de ajutor, îl încurajează: „Continuă, mergi mai departe, eu te sprijin!” iar voința galopează pentru a îndeplini aceste proiecte. Îi vedem pe toți trei alergând, tot alergând... Uneori există contrariul, voința îi antrenează pe ceilalți, iar omul își sparge capul fiindcă intelectul a rămas mult prea în urmă. El poate striga: „Așteptați-mă, vă aflați în greșeală!”, iar voința îi replică: „Taci, tu nu știi nimic”. Ei da, toți trei au niște conversații formidabile!... Dar această treime nu este încă sfântă.

Pentru ca treimea noastră să devină sfântă, trebuie să luăm ca model soarele și să tindem spre el pentru a deveni luminoși, călduroși și însuflețiți ca el. Desigur, este imposibil să reușim, dar această lucrare se află în linia Inițierii. În loc să rămânem tributari unor concepții vechi și inutile, este de preferat să contemplăm soarele și să avem ca ideal să ne asemănăm lui.

Eu v-am spus că există o lege a mimetismului conform căreia orice creatură se aseamănă în timp cu mediul în care se găsește. Dacă omul privește deseori și mult timp soarele, dacă îl înțelege, dacă îl iubește, dacă se lasă pătruns de razele sale, el începe încet-încet să îi semene. Iar dacă știe să îi condenseze razele, să le acumuleze, să facă niște rezerve din ele în plexul său solar, va putea apoi să extragă din

acestea după nevoile sale și să devină neobosit. Este o întreagă știință, o întreagă ucenicie de făcut, iar cei care au luat-o în serios, îi primesc zilnic binecuvântările.

Cum să nu-ți dai seama că în soare se exprimă cel mai bine generozitatea, imensitatea și veșnicia Domnului? De acum înainte, acolo trebuie să căutați Sfânta Treime. Toți pedagogii știu că trebuie să înceapă prin a prezenta copiilor latura concretă a lucrurilor, ceea ce se atinge, ce se vede, pentru a-i conduce apoi în domeniul abstract. Ar trebui folosită aceeași metodă și în cazul religiei, și în loc de a se prezenta Divinitatea, Sfânta Treime ca o abstracție despre care nimeni, sau aproape nimeni, nu înțelege nimic, trebuie început prin latura concretă, adică soarele. Să mergem mai întâi în fața soarelui, să ne încălzim, să ne luminăm, să ne însuflețim, să mulțumim Domnului și apoi, dacă posedăm suficiente capacități mentale, vom putea merge în lumea de dincolo să căutăm Spiritul Cosmic, Absolutul.

Veți spune: „Dar nu putem să îl găsim pe Domnul la biserică, în anafură?” Ba da, desigur, Îl putem găsi pe Domnul în biserică, dar care este biserica sau templul ce se poate compara cu natura, și care este anafura care se poate compara cu soarele? Puteți să mâncați vagoane de anafură, rămânând la fel de răi, de geloși, de senzuali, de proști și bolnăvicioși ca înainte. În timp ce, dacă vă îndreptați spre această anafură imensă care este soarele și dacă comunicați zilnic cu ea, veți fi obligați să vă transformați. Fiindcă nicăieri Dumnezeu nu se manifestă în întreaga sa putere, lumină și căldură, ca în soare.

De altfel, cine poate nega că anafura este pregătită cu niște materiale date de soare? Iar soarelui nu i se mulțumește. I se ia tot ce produce, grâul, strugurele, dar se uită să i se mulțumească. Nimeni nu-și dă seama că fără el nu s-ar putea face nici o singură anafură, nici o singură picătură de vin. Atunci, de ce oamenii au fost amăgiți? De ce li s-a ascuns importanța soarelui și li s-a indus ideea că prin anafură și vin ei îl vor găsi pe Domnul? Ei îl pot găsi, dar numai dacă li se explică cel puțin sensul acestor simboluri.

Știți că originea împărtășaniei se află în ultima cină pe care Iisus o ia cu ucenicii săi, când el ia pâinea și vinul spunând: „Luați, mâncați, acesta este trupul Meu... Beți dintru acesta toți. Că acesta este sângele Meu... Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică”. În realitate, pâinea și vinul sunt două simboluri de cea mai înaltă semnificație ce erau cunoscute cu mult înaintea lui Iisus.

Atunci când citim Biblia, observăm că Melchisedec a fost primul care a instituit împărțășania oferindu-i lui Avraam pâinea și vinul. Melchisedec era regele dreptății (în limba ebraică „melek” înseamnă rege, iar „tedek”, dreptate), el locuia în regatul Salem (nume ce are aceeași origine ca „shalom”: pace), și de aceea este numit Melchisedec regele dreptății și al păcii. El îi oferă lui Avraam pâinea și vinul pentru a-l recompensa după victoria obținută asupra celor șapte regi ai Edomului care reprezintă cele șapte păcate capitale. Fiindcă nu trebuie să ne închipuim că Melchisedec, cel mai mare dintre Inițiați, s-a deplasat pentru a-l recompensa pe Avraam pentru victoria obținută într-o bătălie împotriva a câteva sute sau mii de dușmani. Avraam locuia în Ur și Caldeea (Ur înseamnă lumină). El practica magia, evoca spiritele, iar pentru a-și desăvârși inițierea asupra adunării de spirite care îl slujeau, el a mers în Egipt.

Melchisedec i-a oferit deci lui Avraam pâinea și vinul, și ne putem gândi că aceasta nu este o mare recompensă, exceptând faptul că le înțelegem valoarea simbolică. De fapt, pâinea și vinul reprezintă întreaga Știință Inițiativă bazată pe cele două principii cosmice: principiul masculin (simbolizat de pâine) și principiul feminin (simbolizat de vin), care lucrează împreună în toate regiunile universului.

Pâinea și vinul sunt deci două simboluri solare. Nu este vorba nici despre pâinea fizică, nici despre vinul fizic, ci despre două proprietăți ale soarelui: căldura și lumina sa care creează viața. Or, căldura sa este iubirea, iar lumina sa este înțelepciunea. Iisus voia deci să spună: „Dacă vreți să mâncați trupul Meu – înțelepciunea – și să beți sângele meu – iubirea – veți avea viața veșnică”.

De două mii de ani, creștinii au înghițit vagoane de anafură și au băut butoaie de vin fără să obțină niciodată viața veșnică, și din nefericire fără să producă în ei nici cea mai mică ameliorare. Fiindcă singura modalitate de a obține viața veșnică este de a ne hrăni cu lumina și căldura lui Hristos, care este spiritul soarelui.

## II.

Atunci când Iisus spunea: „Nimeni nu vine la Tatăl meu decât prin Mine”, era Hristos care vorbea prin gura sa. El voia să spună: nimeni nu poate ajunge la Tatăl decât prin intermediul meu, fiindcă eu sunt spiritul lui Hristos manifestat prin intermediul soarelui. Veți spune că este o interpretare arbitrară. Nu, eu vă pot arăta cum se află

locul tuturor adevărilor: ele sunt prezentate disparat, dispersat, iar Inițiatul trebuie să le lege și să găsească locul fiecăruia dintre ele în marea carte a naturii vii.

Eu v-am arătat deja că soarele constituie pentru noi cea mai bună imagine a Sfintei Treimi prin viața, prin lumina, prin căldura ce ni le dăruiește. Tatăl este viața care curge prin intermediul soarelui. În ceea ce privește lumina și căldura, ne putem gândi că ele sunt indiferent Fiul sau Duhul Sfânt, dar din punct de vedere inițiativ, Duhul Sfânt reprezintă mai degrabă căldura, iubirea, în timp ce Fiul, Hristos, reprezintă lumina, înțelepciunea.

Această lumină care iese din soare și produce atâtea transformări în univers, care împarte atâtea binefaceri tuturor creaturilor, această lumină a cărei adevărate naturi nu este încă cunoscută este Hristos, spiritul lui Hristos. Lumina soarelui este un spirit viu, și prin intermediul acestei lumini spiritul lui Hristos este mereu prezent, activ, lucrează fără încetare. Altminteri, cum am putea interpreta cuvintele: „Eu sunt Lumina lumii” ... sau: „Iar Eu și Tatăl Meu una suntem”?... Ei sunt una în soare, fiindcă în soare lumina și viața una sunt. El a spus de asemenea: „Eu sunt învierea și viața”. Cine învie ființele? Cine dă viața? Este Hristos, spiritul lui Hristos care trăiește în soare.

Creștinii îl plasează mereu pe Hristos nu se știe pe unde, de exemplu în Palestina, fiindcă acolo a trăit Iisus. Dar dacă el este cu adevărat învierea și viața, el nu trăiește acolo, ci în soare. Desigur, el se află peste tot în univers, dar pentru noi el se găsește mai ales în soare. De aceea, dacă vă obișnuiți să priviți soarele dimineața, gândindu-vă că Hristos se află acolo, în fața voastră, dacă vă legați de el, dacă îl iubiți, întreaga voastră ființă va fremăta, va vibra la unison cu această lumină cosmică condensată ce se manifestă prin el.

Hristos este desigur o entitate mult mai vastă ca soarele, este fiul Domnului, a doua persoană a Treimii, și el nu se manifestă numai în soarele nostru, fiindcă în imensitatea cosmosului există nenumărați sori, mult mai mari și mai luminoși decât al nostru... De aceea, atunci când vorbesc despre Hristos, eu nu mă refer la Iisus, ci la principiul cosmic care nu are nici început, nici sfârșit. Iisus a fost un bărbat care a trăit acum două mii de ani în Palestina, și care a fost atât de pur, de nobil, de evoluat, încât la treizeci de ani a primit Duhul Sfânt, și în același timp spiritul lui Hristos; de aceea a fost numit Iisus Hristos. Dar

Hristos se poate naște în inima și în sufletul oricărei ființe umane. El s-a manifestat în Orfeu, în Moise, în Zoroastru, în Buddha... în toți marii Inițiați din toate țările și toate epocile.

Există un singur Iisus, dar există, pot exista, mii de Hristoși. Iisus este unic, el se află în fruntea religiei creștine, așa cum Buddha se află în fruntea religiei budiste, iar Mahomed în fruntea religiei musulmane. Dar Hristos se află în fruntea întregii omeniri și chiar a întregului univers, el nu este capul unei singure religii, ci a tuturor religiilor, el le-a inspirat. De aceea oamenii trebuie să pună punct aspectului rasial și sectar al religiilor. Creștinismul este încă o religie sectară. În Vechiul Testament, Dumnezeu era numai Dumnezeul israeliților; numai ei trebuiau să trăiască și aveau dreptul de a domina și masakra celelalte popoare. Mai târziu, creștinii s-au folosit de Noul Testament pentru a proceda la fel, gândind că ei au fost aleși, iubiți și preferați de Domnul, iar ceilalți erau niște necredincioși. Iată cea mai mare eroare a creștinilor. Așa cum soarele este la fel pentru toți oamenii, și Domnul este la fel pentru toți copiii săi, altminteri ar trebui să concluzionăm că soarele îl depășește pe Domnul prin iubirea și generozitatea sa.

Cum să îi facem să înțeleagă pe oameni că este ridicol să dorești să îl atragi pe Dumnezeu de partea ta? Priviți două țări care intră în război: fiecare își binecuvântează prin preoții ei armele și soldații cu o mare solemnitate, implorându-L pe Dumnezeu să îi aducă izbânda și să-i distrugă dușmanii; ei fac totul pentru a îmbuna Divinitatea, prin cântece, rugăciuni, tămâie... Ce mentalitate jalnică! Niciodată nu trebuie să încercăm să îl cumpăram pe Domnul. Dintr-un punct de vedere obișnuit, toată lumea va considera că este normal, fiecare trebuie să-și protejeze interesele. Da, dar dacă ne înălțăm până la Domnul, vom constata că, asemenea soarelui, Domnul este imparțial și îi lasă pe oameni chiar să se masacreze dacă aceasta le place atât de mult.

Unul dintre aspectele esențiale ale filosofiei solare este faptul că soarele ne conduce spre universalitate. Trebuie să se înceteze ca o rasă, un popor, o religie sau o ideologie să domine lumea; trebuie ca toți să pășească împreună spre religia universală care este cea a iubirii și a fraternității.

Credeți-mă, Domnul este ca soarele: rasele, religiile, ideologiile îi sunt egale. El nu dă doi bani pe faptul că ești galben, negru, roșu sau evreu, catolic, protestant și chiar ateu, toți sunt copiii săi și El ține cont

numai de virtuțile lor: iubirea, înțelepciunea, cinstea, generozitatea...

Păstrați mereu această imagine a soarelui ca pe cel mai bun reprezentant al Divinității. De ce oamenii care consideră că este normal să meargă în biserici sau temple pentru a se închina, a înngenunchea și a se ruga în fața icoanelor sau a statuilor sfinților, consideră că nu este normal să contemple soarele? De ce să ne închipuim că vom primi mai multă lumină sau confort în fața operelor unor ființe umane care nu au fost totdeauna pure și cinste, decât în fața soarelui care a ieșit din mâinile Domnului strălucitor și viu? Mergeți în biserici și temple, și eu o fac uneori, dar să știți că aproape de soare veți învăța să trăiți cu adevărat viața divină.

## CUPRINS

Cap. 1 – Soarele, promotor al civilizației 1

Cap. 2 – Surya-yoga 3

Cap. 3 – Căutarea centrului 3

Cap. 4 – Soarele hrănitor 3

Cap. 5 – Plexul solar 3

Cap. 6 – Omul conform imaginii soarelui 3

Cap. 7 – Spiritele celor șapte lumini 3

Cap. 8 – Modelul solar 3

Cap. 9 – Adevărata religie solară 3